

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET ONDERGRONDSE ARSENAAL

N° 2530

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het ondergrondse arsenaal

HOOFDSTUK I

EEN INGEWIKKELD GEVAL

Hoofdagent Stanley zat voor zijn bureau, in de kamer naast die van de inspecteur, en schreef ijverig aan een rapport.

Enige malen achtereen ging de telefoon, die op het oude, veelgebruikte, en met inktspatten overdekte schrijftafeltje stond, en deed hem met een ongeduldig gebaar opzien van zijn werk en de hoorn grijpen.

Toen dit vijf of zes keer achtereen was gebeurd, wierp Stanley nijdig zijn pen neer en bromde:

— Het is om er hels van te worden. Alsof ik niets anders aan mijn hoofd heb. Wanneer houdt dat gezanik nu eindelijk eens op. Ik word

hier bij herhaling lastig gevallen door die verd... neemt u mij niet kwalijk, inspecteur, — ik wil zeggen die lastige journalisten. Zij vragen allemaal inlichtingen en dat terwijl wij zelf nog zo weinig weten. Neen, inspecteur — Rovello heeft nog geen woord losgelaten, hij zet alleen een grote mond op, en zegt dat hij zich zal beklagen bij een lid van het Lagerhuis. De andere zeggen evenmin iets. En wat de vrouw betreft — hoe zegt u? Ja, die Irma Balikin, die ook bij het troepje is. Wat haar betreft — daar weten wij in het geheel geen weg mee. Het is net of ze slaapt, of suf is. Ze mompelt maar wat

voor zich heen, en sukkelt telkens opnieuw in een soort bewusteloosheid. Ja zeker, ik kom dadelijk bij u met de stukken, zodra ik door het werk heen ben. Ja, Sandy was de agent, die op straat werd gewaarschuwd door een onbekende man, en die ook bij de arrestatie tegenwoordig was.

— Wat moet ik doen met die vervelende krantenmensen, inspecteur? Versta ik u goed — zeggen dat ze naar de weerga lopen. Tot uw orders, inspecteur.

Stanley legde het toestel neer en bromde ontevreden:

— Ik zal de instructie van hoofdinspecteur Baxter maar niet opvolgen. Hij is nijdig op de heren van de pers, en dat is geen wonder, — maar we kunnen het soms toch niet buiten hen stellen.

Hij nam zijn pen weer op, en begon opnieuw te schrijven, waarbij hij kleine velletjes papier raadpleegde, die blijkbaar uit een notitieboekje van een agent waren gescheurd, en legde na ongeveer een kwartier met een zucht van verlichting voor goed de pen neer.

Hij las het geschrevene nog eens door, vouwde de twee dichtbeschreven vellen netjes op, sloot zijn lessenaar, na de andere papieren in een actentas te hebben gedaan en begaf zich toen door de wachtkamer van de agenten, waar een stuk of tien manschappen bijeen waren, naar de vestibule van het grote gebouw.

Hij ging een brede trap op, klopte op het grote portaal van de eerste verdieping op een deur met het nummer 2 erop, en trad zonder antwoord af te wachten binnen.

Hoofdinspecteur Baxter zat voor zijn schrijftafel, blijkbaar in een niet al te best humeur, en nerveus aan zijn baard plukkend, die reeds enige tinten van grijs in het donkerblond begon te vertonen.

In een hoekje van de kamer, die met twee getraliede ramen op straat

uitzag, zat Marholm, zijn secretaris, kleiner en magerder dan ooit, vol ijver te schrijven.

Hij zat niet ver van de tweede deur, die half openstond, en waar door men, via een smal gangetje, het uitzicht had op een schamel hokje, waar twee klerken aan het werk waren, bestraald door de gloed uit een potkachel, want het was plotseling weer guur en onaangenaam weer geworden.

Nu en dan zag men een portier, die door dat gangetje heen en weer liep, met zijn handen vol paperassen. Ook hij scheen het zeer druk te hebben, zoals iedereen die ochtend op Scotland Yard.

De elektrische kantoorklok aan een der wanden van de kamer van Baxter wees juist het tiende uur aan, toen Stanley binnentrad, en rapporteerde:

— Het is nu zover, hoofdinspecteur. Hier is het rapport, en als ze nu maar geloven te bekennen, dan is er om twaalf uur een einde aan het hele spektakel van Mister X.

Baxter gromde:

— Het is te hopen. Geef hier dat rapport. Ik zal je wel bellen.

Stanley trok zich terug. Hoofdinspecteur Baxter las, las nog eens en wierp tenslotte de vellen nijdig neer, en mompelde:

— Ik zie Raffles al hier komen om getuigenis af te leggen. Kun je niet denken.

— Ik geloof niet dat hij zal komen, inspecteur, liet de dunne, scherpe stem van Marholm zich uit zijn hoekje horen.

— Waarom? vroeg Baxter schamper. Maar wat schieten wij er dan mee op? Hij is de enige man, die een getuigenverklaring zou kunnen afleggen, waaraan we iets hebben. Hij en zijn vriend. Hij is het ook geweest, die een week geleden aan de dag bracht, dat die Mister X, dat gevaarlijke sujet, dat een hele wereldstad schrik aan heeft gejaagd, eigenlijk Rovello heet. En wat heb-

ben wij er aan gehad? Rovello nam de vlucht. Nu hebben we hem weer, nu zit hij in een cel, hier onder mijn voeten, en hij houdt zich van den domme, hij heeft niets kwaads gedaan, men heeft hem ten onrechte gearresteerd, beweert hij.

— Hij is in ieder geval gearresteerd in het huis van Eddy Hare, en die Eddy Hare had geen blanco strafregister, zoals u weet. Verder zijn daar aangetroffen, tenminste als ik goed verstaan heb wat agent Sandy May me inderhaast heeft medegedeeld, om te beginnen die gevaarlijke, gebochelde schavuit Joseph Blish, bijgenaamd Joe, verder Irma Balikin, een uiterst gevaarlijke meid, die al een paar maal wegens onredelijkheid aan roof en oplichting gevangen heeft gezeten, en nog een paar verdachte individuen.

— En het ellendige is, zei Baxter, dat die Rovello juist de aanvoerder is van de bende. Enfin, wij zullen maar eens een begin maken, en zien wat het oplevert.

Hij drukte op de belknop onder het bereik van zijn hand en Stanley kwam binnen.

— Eddy Hare, zei Baxter kortaf.

— Zouden we er niet twee tegelijk nemen, chef?

— Goed. Breng dan ook Joseph Blish maar boven, maar laat ze niet tegelijk binnen. Ik denk dat er een hunner doorslaat, als ik zeg dat de ander al heeft bekend.

Stanley verwijderde zich en even later kwam er een soort optocht binnen.

Een stevig gebouwde agent ging aan het hoofd, en werd gevolgd door een mismaakt, klein mannetje met het gezicht van een roofvogel, een hoge rug, en magere kromme benen.

Daarop volgde weer een agent, dan kwam er een keurig geklede heer binnen van een jaar of vijftig, maar veel ouder schijnend, omdat zijn hoofd zo glad en kaal was als een biljartbal, met uitzondering van een randje grijs haar, vlezige wan-

gen, een dikke neus, en ogen van een onbestemde kleur. Tenslotte kwam Stanley binnen, met een reusachtige vierkant gebouwde agent aan zijn zijde. Die agent was Sandy May, die vaak geplaagd werd met zijn lenteachtige achternaam.

De bochel werd dadelijk dwars door de gang naar het hokje gebracht, waar de twee klerken zaten, waar hij moest wachten in gezelschap van een agent.

De man met de gladde schedel echter, moest achter het lage hekje plaats nemen, opgesteld tegenover het grote schrijfbureau van Hoofdinspecteur Baxter.

Ook diens polsen waren geboeid en nu en dan wierp hij een verstrooide blik op het glimmende staal, dat strak om zijn polsen sloot.

Baxter had hem met zijn lichtblauwe ogen een poosje aandachtig opgenomen, vervolgens een klein register ingekeken, daarna een vel papier, dat Marholm hem zo even had toegeschoven, en tenslotte het rapport van Stanley.

Toen, begon hij, zonder een oog van de arrestant af te wenden:

— Dat is dus voor de derde maal, dat ik je hier voor me zie, Hare.

— Het is driemaal een vergissing van de politie geweest, antwoordde Hare met een glimlachje.

— Dat moet nog bewezen worden.

— De schandelijkste vergissingen die er ooit begaan zijn, zei Hare verontwaardigd. Het is waar, dat ik eenmaal anderhalf jaar, en een tweede maal vier jaren gekregen heb, — maar ik was onschuldig.

Baxter haalde de schouders op en hernam:

— Die praatjes brengen je niets verder, Hare. En nu ter zake. In de nacht van eergisteren, om precies te zijn, gisterochtend om half drie werd de agent Sandy May in de Kink Charles Street aangesproken door een onbekend gebleven man, die hem van uit het portier

van een auto mededeelde, dat hij een goede vangst zou kunnen doen in een groot vertrek van het huis, King Charles Street, nr 109, waar hij Rovello, Mister X, en nog enkele andere misdadigers zou aantreffen, die reeds lang gezocht worden. De agent Sandy May dacht een ogenblik aan een grap, maar toen deed hij zijn plicht, gelukkig voor ons, en belde het naastbijzijnde politiebureau op, vanwaar hem een hoofdagent en nog vier agenten werden gezonden. Zes man gingen het huis binnen, want zij vonden daar inderdaad Rovello en de anderen. Dat huis behoort aan jou, Eddy Hare.

— Niemand ontkent het, edelachtbare, maar sedert wanneer mag een inwoner van Londen geen vrienden meer ontvangen voor een partijtje bridge?

Er kwam een nijldige trek op het gelaat van de hoofdinspecteur, toen hij met de vuist op het blad van zijn bureau sloeg en bulderde:

— Verknoei mijn tijd niet met flauwe praatjes. Rovello was, om te beginnen, bewusteloos. Dat was hij zelfs vannacht om twaalf uur nog. Daarna pas is hij bij gekomen. Irma Balikin, zeer waarschijnlijk zijn minnares, sliep of tenminste naastbij. Een derde was half dood geslagen. De vierde man werd met touwen om armen en benen aangetroffen. Speel jij bridge met een eind touw om je armen en met mensen die slapen of bewusteloos zijn? Kom Hare, nu geen tijd meer vermorst. Zeg me wat Rovello daar in jouw huis deed, hoe jullie in die toestand kwamen en wat je verder van Rovello weet.

— Het spijt me, — maar op die laatste vraag kan ik je onmogelijk antwoorden, edelachtbare, antwoordde Hare, zijn schouders ophalend. Wat het eerste betreft, het is waar, dat wij in de loop van de nacht, toen wij rustig zaten te kaarten, door enige kerels zijn overval-

len, beroofd en gebonden. Dit blijkt uit het feit, dat Irma Balikin een zeer kostbare parel collier is ontstolen.

Baxter doorliep nog eens snel het rapport, en hernam op zijn nijldige, korte toon:

— Daarvan staat geen woord in het rapport.

— Best mogelijk — en toch is het gebeurd. U weet toch even goed als ik, dat de man die deze overval in mijn huis pleegde, John Raffles heet?

Er liep als het ware een elektrische schok door het brede lichaam van de hoofdinspecteur bij het horen van deze naam. Maar hij herstelde zich aldra, en riep:

— Maar dat is om gek te worden. Raffles was hier dus bij betrokken? Kun je dat onder ede verklaren?

— O, jawel, — maar dan als getuige, edelachtbare, antwoordde Hare met een blik op zijn boeien.

Baxter beet zich op de lippen en hernam:

— Daarvan kan nu nog geen sprake zijn. Misschien is er aanleiding je naderhand als kroongetuije te horen. Wat ik nu van je wil weten is, wat je mij kunt zeggen over Rovello, over Mister X, om kort te gaan, over jullie chef, die maanden achtereen de schrik van Londen is geweest.

— Niets, edelachtbare, hernam Hare laconiek. Ik kan u alleen maar aanraden in deze zaak niet te ver te gaan. Men mag geen mensen in arrest houden, alleen omdat men hen geboeid of met een blauw oog of bewusteloos in een huis aantreft. Als ik u was, zou ik liever eens naar het gestolen collier van Irma Balikin onderzoek doen.

Baxter tikte met zijn potlood op zijn vloerblad, keek de arrestant kwaad aan en beval:

— Breng hem maar weg. Joseph Blish hier.

Hare werd weggevoerd en de ge-

bochelde kwam voor het hekje staan waar hij nauwelijks met zijn groot, wanstaltig hoofd bovenuit kwam.

— Blish, laten wij eens gemoedelijk praten, begon Baxter op een zoetsappige toon. Je kunt ons veel moeite en tijd besparen. Je vriend Hare heeft daareven al het goede voorbeeld gegeven. Hij heeft ons haarfijn verteld wie en wat Rovello is. Vertel jij dat nu ook eens op jouw beurt.

— Waarom? Als Hare het u al heeft verteld, waarom moet ik het dan nóg eens doen? vroeg de gebochelde kalm. Ik weet niets van hem. Hij is een vriend van Hare.

Baxter hield zich met moeite in, want het liefst had hij dat kleine gedrocht, daar voor hem, een mep op zijn uitgestreken facie gegeven. Hij bedwong zich echter en vroeg nors:

— Wat deed je daar in het huis van Hare?

— Wij zaten te kaarten, maar het duurde niet lang toen er een kerel binnendrong, met twee kornuiten, die ons leegplunderden. Irma Balikin is haar halssnoer kwijt en... wij weten zeker dat John Raffles...

— Ja... ja... dat hebben we al gehoord... — dus hetzelfde fraaie verhaaltje, snauwde Baxter woedend. Niemand weet iets van Rovello, maar Raffles is het zwarte schaap en is er met het halssnoer van die arme, onschuldige Irma Balikin vandoor gegaan. Men zat heel braaf een partijtje te kaarten en daar komen plotseling, onhoorbaar, drie bandieten uit de lucht dwarrelen en overrompelen vijf of zes sterke, waarschijnlijk gewapende mannen, en een vrouw. Breng hem maar weg, May. Ik word misselijk, als ik nog langer naar die vent kijk. Maar denk er om, Blish — je vergist je deerlijk als je denkt dat je er daarmee af bent. Breng de anderen hier, één voor één.

Joe volgde de weg van Hare, en de agenten brachten een derde ge-

boeide man binnen. Hij gaf op, Dave Keystone te heten. Hij was een vriend van Hare, en was die nacht bij hem om een kaartje te leggen. Plotseling waren zij overvallen. En van Rovello wist hij niets. Hij had hem die nacht voor het eerst gezien.

Rood van kwaadheid beval Baxter, ook deze onwillige bandiet weg te brengen, en numero vier kwam voor het hekje. Men had deze man bewusteloos en met dikke touwen gebonden, aangetroffen in een snijding tussen de huizen, King Charles Street, nr 107 en 109. Hij zei Jack Beaver te heten. Hij was door een handlanger van Raffles neergeslagen, een soort Hercules, toen hij een sigaret liep te roken voor het huis van zijn vriend Eddy Hare. Van Rovello had hij nooit gehoord. Hij zag hem die nacht voor het eerst, en Mr X was hem zelfs bij name niet bekend. De man die hem had neergeslagen, moest natuurlijk een vriend zijn van John Raffles, die met zijn medeplichtigen de kamer was binnengedrongen.

Baxter gaf het op. Hij begreep nu wel, dat dit onderzoek hem niets verder zou brengen. Men had Rovello in handen, men wist bijna zeker, dat hij de man was geweest die maandenlang de stoutmoedigste overvallen en berovingen op touw had gezet, totdat John Raffles hem, nu ongeveer een week geleden, ontmaskerd had, waarna hij spoorloos was verdwenen, juist toen men hem dacht te kunnen arresteren. Dat de man in de auto, die de agent May die nacht gewaarschuwd had, John Raffles was geweest, dat begreep inderdaad zelfs Baxter wel.

Natuurlijk moest Raffles daarmee een bepaald doel voor ogen hebben gehad. Was het alleen maar om de politie vijf zeer gevaarlijke bandieten in handen te spelen, of had hij inderdaad het parelsnoer gestolen, waarvan al die kerels de mond vol hadden?

Als dat zo was, dan zou de positie

van Rovello ongetwijfeld sterker komen te staan, dat begreep Baxter zeer goed. En toch was hij er vast van overtuigd, dat daar beneden in de cel, Mister X zat en niemand anders.

Hij besloot nog een laatste poging te wagen en beval de agent, die bij de deur was blijven staan:

— Breng de vrouw hier — Irma Balikin.

HOOFDSTUK II

WAT IRMA BALIKIN HAD TE VERTELLEN

De agent, die de opdracht van Baxter ging uitvoeren, kwam juist de trap af, en stak de vestibule over, toen op dat ogenblik een keurig gekleed, rijzig heer, met een lange, rosblonde baard door de buitendeur het politiebureau binnenstapte, met een grote actetas onder de arm.

Hij scheen een weinig bijziende te zijn, want op zijn neus had hij een bril met dikke glazen.

— Jij daar, May? riep hij. Wat is er aan het handje?

— De kwestie van de King Charles Street, Mr Cole, antwoordde de agent glimlachend.

Menig agent knipoogde tegen zijn collega, als hij het had over de voorkeur van Jerry Cole, als deze moest pleiten ten bate van knappe, vrouwelijke arrestanten.

Het verwonderde de agent dan ook volstrekt niet, toen Cole, op zijn bekende joviale toon vervolgde:

— Is Irma Balikin te spreken?

— Verdedigt u haar, meester? vroeg May. Wij weten er hier nog niets van. Ik wist niet dat ze al om een advocaat gevraagd had. Ze houdt zich van de domme en zegt dat ze onschuldig is.

Cole begon hartelijk te lachen:

— Maar natuurlijk is zij onschuldig! riep hij. Zij heeft groot gelijk dat ze dat zegt.

— Ik ben naar beneden gestuurd om haar te halen, Mr Cole. Hoofdinspecteur Baxter zal ongeduldig worden.

— Vooruit dan maar. Ik zal hier

wel wachten. Ik heb haar maar een paar woorden te zeggen.

— Als ze u dan maar begrijpt, want ze is half suf — of ze houdt zich zo. Het is net of ze gehypnotiseerd is, zal ik maar zeggen.

— Misschien is dat wel een hypnose, die door een stevige borrel wordt veroorzaakt, riep de advocaat vrolijk uit. Breng het lieve kind maar hier. Ze zal blij zijn me te zien.

May maakte dat hij wegkwam en verdween in een donkere gang. Even klonk het gerinkel van sleutels en toen werd hij weer zichtbaar aan de zijde van een knappe vrouw, geboeid en met een gezicht, strak als een masker.

— Zijn jullie gek? riep Mr Cole dadelijk bij het zien van de stalen braceletjes.

— Op last van hoofdinspecteur Baxter, antwoordde May. Hij is zo bang als de dood dat er een van het troepje zal ontsnappen.

— Een schandaal! bromde Cole. Een minuutje, May. Twee woorden met haar.

Hij vatte de jonge vrouw bij de arm, en keek haar verbaasd aan.

— Je hebt gelijk, mompelde hij. Ze ziet er uit of ze slaapt.

Hij bracht haar naar een uithoek van de vestibule en May zag dat hij haar een paar vragen scheen te stellen, toen dringend tot haar scheen te spreken, maar al spoedig de schouders ophaalde, en haar weer terugbracht bij May met de woorden:

— Ik weet niet of ze me wel begrepen heeft. Ik snap er geen steek van. Ik krijg geen antwoord van haar. Misschien is hoofdinspecteur Baxter gelukkiger. Ik zal hier wachten tot ze verhoord is.

May liep de trap op, de vrouw meevoerend aan de arm. Hij klopte aan deur nr 2, duwde haar meteen naar binnen en moest haar tot voor het hekje brengen, want zij scheen geen besef te hebben van de plaats, waar zij zich bevond.

Baxter had intussen de tijd benut om de stukken nog eens te bestuderen en stak nu meteen van wal, na, niet zonder verwondering, even naar het marmerbleke gezicht en de grote, starende ogen van de jonge vrouw te hebben gekeken.

— Naam en voornamen?

— Irma, Feodorowna, Palowna Balikin, geboren te Omsk, op 3 januari 1929.

— Wil je me dan zeggen, vervolgde Baxter, wat er eergisternacht in het huis van Hare gebeurd is, en waarom jullie daar bijeen waren?

Met een zonderling, toonloze stem begon de vrouw te spreken:

— Wij waren daar bijeen, omdat wij een hypnotiseur verwachtten, ter vervanging van de man die in dienst was van Mister X, maar die twee weken geleden door de politie gearresteerd werd en die wij voor minstens vijf jaren zullen moeten missen. Wij hadden hem ontboden naar aanleiding van een advertentie, die hij had geplaatst...

— Kun je volgen, Marholm? riep Baxter, want hij begreep, dat zich hier plotseling een gelegenheid voordeed, achter de waarheid te komen, nu die vrouw doorsloeg, zoals het met een vakterm heet.

— Jawel, chef! antwoordde Marholm laconiek, even opziende van zijn notities, en de vrouw met zijn muizenogjes scherp opnemend.

— Ga voort, Irma Balikin, beval Baxter. Die hypnotiseur kwam dus, en jullie wilden hem vragen in dienst

te treden van Mister X, ook wel genoemd Rovello. Zo is het immers?

— Ja, zo is het, antwoordde de vrouw. Wij waren daar een poos bij elkaar, en de hypnotiseur kwam. Hij zei dat hij Flannagan heette, en de bewuste advertentie had geplaatst.

— Gaf hij blijken van zijn bekwaamheid?

— Direct. Hij maakte mij onmiddellijk in slaap; en dat terwijl ik er prat op ging, dat het aan geen enkele ooit gelukt was. De Meester wist daarvan gebruik te maken, dat weet de politie heel goed.

— Wat gebeurde er verder, nadat die man je in slaap had gemaakt?

— Dat weet ik niet precies, vervolgde de vrouw met een vage stem, terwijl zij met een slap gebaar met haar hand over haar voorhoofd streek.

— Het was net alsof ik uit een zware droom ontwaakte — en — en toen bleek het dat er plotseling twee Flannagan's waren. De kameraden maakten mij duidelijk, dat de ene John Raffles was, die de brieven had doorgelezen, welke de echte Flannagan op zijn advertentie had gekregen, omdat hij begreep, op die wijze misschien Mr X weer op het spoor te kunnen komen. Toen was zijn lot natuurlijk beslist. Joe, dat is de kleine bochel, belde Rovello dadelijk op, en die kwam aldra aanlopen — en daarna is het alsof er al weer een — hiaat in mijn denkvermogen is.

— Alweer? riep Baxter teleurgesteld. Dat is heel onaangenaam. Heb je daar meer last van? Je ziet er een beetje suf uit, als ik mij zo mag uitdrukken. Het is zonderling, dat je herinnering je zo plotseling in de steek schijnt te laten, op dit gewichtige ogenblik. Hoe ontdekten je kameraden dat het Raffles was?

— Dat weet ik niet meer; het was als een ingeving, die Dave en ik bijna tegelijkertijd kregen. Van de twee Flannagan's kon er natuurlijk maar één de ware zijn, en dat

was zonder twijfel de man die even na Raffles het huis van Hare binnenkwam. Overigens heeft hij het zelf bekend. Zij hebben hem toen vastgebonden en op een divan gelegd en twee van onze mannen, Jim en Ole de Zweed hebben hem bewaakt, en ik stond aan het voeteinde en dan ineens weet ik niets meer.

— Grote goden, komt er nu al weer een gat in je denkvermogen? riep Baxter verbijsterd uit. Ik zal je dringend moeten waarschuwen, Irma Balikin, dat dergelijke vergeetachtigheden hier absoluut niet geoordeeld worden. Span dus je geheugen goed in, wat ik je verzoeken mag. Wat gebeurde er verder?

Irma Balikin maakte hetzelfde vage gebaar van zo even, en spande zich blijkbaar in, er liepen huiveringen over haar gezicht, haar ogen knipperden, maar ze kon slechts met doffe stem herhalen:

— Ik weet het niet, ik weet het niet. Het is alsof ik in een dikke mist loop, waarin ik geen weg meer kan zien en geen woord meer kan horen. Het spijt mij heel erg. Ik doe slechts wat mij is opgedragen.

— Wat is je opgedragen? herhaalde Baxter verwonderd. Wie zou je iets hebben kunnen opdragen. Wat je daar gezegd hebt, dat heb je toch uit je zelf?

— O, ja — dat zeker, antwoordde de vrouw zonder haperen, maar het is alsof een geheimzinnige macht mij dwingt.

— Laat die geheimzinnige macht er nu maar buiten, en antwoord maar liever op mijn vragen, die duidelijk genoeg zijn, hernam Baxter nors. Wat ik weten wil zal ik je heel duidelijk vragen, en pas op dat je mij niet bedriegt. Ook moet ik je waarschuwen, dat wat je nu gaat zeggen, op schrift wordt gesteld en dat je het zult moeten ondertekenen. Houd dat voor ogen. Je blijft er dus bij dat Rovello jullie aanvoerder was, die vroeger gemaskerd zijn instructies gaf, en onder jullie allen

bekend was als Mister X?

— Ja, antwoordde Irma, deze keer met een heldere, luide stem.

— Kun je daar bewijzen voor aanvoeren?

— Het beste bewijs is, dat ik zijn vriendin ben. Niemand van de jongens heeft dat ooit geweten, maar het is zo. Ik was zijn rechterhand, en ik ben de enige, die steeds nauwkeurig op de hoogte was van zijn plannen, de enige ook, die wist hoe hij er uit zag, toen de jongens hem nog nooit anders gezien hadden dan met een zwarte kap over het hoofd.

— Schrijf dat alles op, Marholm, riep Baxter uit.

— Het is genoteerd, zei de secretaris laconiek.

Baxter wreef zich in zijn dikke handen, en vervolgde, in een nu beter humeur:

— Ga nu verder, Irma Balikin, en vertel ons waaruit die bewijzen bestaan, waarover je zo even sprak. Heeft hij je wel eens schriftelijk instructies gegeven?

— Ja, maar altijd in geheimschrift — en die notities heb ik onmiddellijk moeten verbranden.

— Dat is een schandaal! bulderde Baxter teleurgesteld. Dat zal je misschien zwaar worden aangerekend bij het vellen van het vonnis. Apropos, heb je al een advocaat gekozen?

— Ja, — Mr Jerry Cole.

Baxter liet een nijdig gegrom horen. Cole behoorde niet tot zijn vrienden. Die had door zijn welsprekendheid en zijn zeldzame slimheid al menigmaal een slachtoffer aan de wrekende hand der justitie weten te onttrekken.

Hij vervolgde, norser dan zo even:

— Hij zal ditmaal een harde dober hebben, die advocaat Cole. Je sprak van bewijzen van Rovello's schuld, waaruit bestaan die dan?

— In zijn huis, goed verborgen in een vakje van de vloer van zijn slaapkamer, liggen verschillende papieren, plattegronden van huizen die

nog beroofd moesten worden, sleutels voor geheimschriften, ook een grote verzameling door hem zelf gemaakte inbrekers-werktuigen en ook nog een paar brieven van mij, die betrekking hebben op die ingewikkelde juwelenroof in Monte Carlo van verleden jaar, die nooit is opgehelderd en waarbij hij ook betrokken was. Ik was zijn helpster toen hij een half jaar geleden begon met zijn ondernemingen hier in Londen.

— Welke ondernemingen? vroeg Baxter, die meende door deze vragen verder te komen.

— Wel, het bestellen van rijke inwoners van Londen, het meelokken van kinderen van welgestelde mensen, om een hoge losprijs te kunnen eisen, inbraken in juwelierszaken en bankberovingen. Jullie hebben immers bewijzen in overvloed, ook zonder mij. Herinner je maar een week geleden, toen wij een helper van Raffles hebben willen opruimen door middel van een helse machine. Dat is toen mislukt en jullie hebben het ding gevonden. Dat was zijn werk. Rovello had dat bedacht.

Baxter had wel kunnen juichen van vreugde, bij deze geheel onverwachte loslippigheid van een meid, die nog nooit, hoe dikwijls men haar ook in handen had gehad, een woord had willen loslaten, of ook maar de geringste bekentenis had willen doen.

De pen van Marholm vloog over het papier en toen hij klaar was, wreef Baxter opnieuw zijn vette handen, deed een paar stappen naar het tafeltje, waar zijn secretaris gezeten was, nam hem het beschreven papier af, ging er mee voor de tafel zitten, las het met een luide, duidelijke stem voor en vroeg, toen:

— Is hetgeen ik voorgelezen heb, de waarheid, Irma Balikin?

— De waarheid en niets dan de waarheid.

— Onderteken het dan.

De vrouw zette zich aan de schrijftafel, nam de pen, die Baxter haar

had toegestoken en zette met een vaste hand, maar toch even zoekend naar de juiste plaats, haar naam onder de verklaring, die zij zo even had afgelegd.

— Goed, zei Baxter verheugd. Dat is één. Misschien maken wij nog wel een goede kroongetuige van je, Irma Balikin. Dat zou stellig in je voordeel zijn. Blijf vooral bij deze goede voornemens. May, laat Rovello hier komen. Maar neem voor alle zekerheid een paar agenten mee, want wij krijgen met een buitengewoon gevaarlijk individu te doen. Hij is toch wel goed gefouilleerd en geboeid?

— In orde, hoofdinspecteur, antwoordde May. Moet die vrouw weer naar de cel terug?

— Neen, hier laten. Ik wil hem overdonderen. Je moet in zijn bijzijn herhalen wat je zo even gezegd hebt, Irma Balikin.

— Best, antwoordde de vrouw onverschillig. Ik doe wat een geheimzinnige macht...

— Ja, dat kennen we nu al, viel Baxter haar onverschillig in de rede.

May ging heen, en Irma Balikin kreeg verlof, te gaan zitten. Misschien was Marholm de enige, die zich verwonderde over het zonderlinge gedrag van de vrouw, die daar wezenloos zat te zitten en voortdurend een kleine met een diamantje versierde ring, aan haar vinger heen en weer terugdraaide, doelloos, slaperig en wezenloos voor zich uitstarend.

Het was precies elf uur, toen de deur opnieuw openging, en Rovello binnen werd geleid, zwaar geboeid, en omringd door drie agenten.

Slechts heel even schrok hij toen hij Irma Balikin zag zitten, die ternauwernood had opgekeken bij zijn binnenkomen.

Drie agenten namen naast en achter hem plaats en Baxter, ditmaal volkomen zeker van zijn zaak en zijn zegepraal, liet zich achterover in zijn stoel zakken, vouwde zijn

handen over zijn buik, keek de arrestant met een soort vaderlijke welwillendheid aan, en begon, bijna plechtig:

— Het is nu met je gedaan, Rovello, en we weten nu dat jij de Meester bent, de zogenaamde Mister X. Ontkennen zou je niet meer baten, want we weten waar zich de bewijzen bevinden, die duidelijk je schuld aangeven. Onder de vloer in de hoek van je slaapkamer...

Op dat ogenblik deed een luide kreet hem zwijgen, en overeind schieten in zijn stoel, terwijl alle aanwezigen ontsteld keken naar de vrouw, die van haar stoel overeind was gesprongen, alsof zij door een slang gebeten was, en met ogen, gloeiend van woede, met een totaal veranderd gezicht en met de handen aan haar hals.

— Wie heeft mijn halssnoer gestolen? riep zij. Waarom hebben ze me hier naar toe gebracht? Ik heb niets gedaan. Als die man daar iets tegen mij heeft getuigd, dan heeft hij gelogen! Mijn collier wil ik terug hebben. Jullie hebben niet het recht mij dat af te nemen.

— Wat betekent dat alles? vroeg Rovello op doffe toon.

Hij was zichtbaar bleek geworden toen Baxter het had over de bewijzen, en een blik uit zijn donkere ogen vloog van het opgewonden vertrokken gezicht van Irma naar het vel papier, dat vlak voor de hoofinspecteur lag en van dat papier naar het brede, ontdane gezicht van Baxter, die plotseling tot zich zelf kwam, een harde vuistslag op de tafel gaf en bulderde:

— Laat dat uit zijn met die nonsens! Wat praat je van een collier? Is zij met een collier hier gekomen, May?

— Neen, inspecteur. Ik weet heel beslist dat zij niets van dien aard droeg toen we haar in het huis van Hare aantroffen.

— Dan heeft hij het! barstte de vrouw los. Dan heeft Raffles het van

mij gestolen.

Zij wierp een woeste blik op haar geboeide polsen en vervolgde:

— Ik wil hier weg! Ik heb niets gedaan! Ik ben ziek, — ik weet niet wat er met mij gebeurd is, maar ik voel mij slap...

— Stilte! brulde Baxter woedend. Wat zijn dat voor dwaasheden? En nu gezwegen, of ik maak mij kwaad en dat zal je geen voordeel doen! Rovello, ik heb hier de verklaring, welke deze vrouw zo even heeft afgelegd, en met haar handtekening bekrachtigd.

— Ik kan niets hebben verklaard! gilde de vrouw. Ik weet niet eens wat er gebeurd is!

Baxter gaf haar niet eens antwoord, haalde de schouders op, en begon met zijn luide, ieder woord accentuerende stem de verklaring van Irma Balikin voor te lezen. Naar mate hij las, was het alsof de vrouw verstijfde, terwijl Rovello met zijn tanden knarste, en een paar malen een zware vloek uitstiet in de Italiaanse taal, terwijl zijn ogen bliksemend van haat naar de vrouw gingen, die daar nu roerloos als een stenen beeld zat.

Pas toen Baxter zweeg, brak zij uit in een jammerende klacht, en eensklaps viel zij op haar knieën naast Rovello, hief haar geboeide handen naar hem op en jammerde:

— Het zijn allemaal leugens, Arthur! Nooit heb ik zoiets gezegd! Ik bezweer het je. O, geloof me toch, en kijk me zo niet aan! Het maakt me gek!

De man hief zijn voet op, en vóór een der agenten het had kunnen verhinderen, had hij haar ruw terzijde getrapt en siste:

— Zwijg, slet! Je hebt me verraden en verkocht, maar het zal je opbreken: reken daar op.

De vrouw kwam met moeite overeind, wreef zich over het voorhoofd, scheen ingespannen ergens over na te denken, en begon toen weer snel en nu en dan over haar woorden

struikelend te spreken, star voor zich uitstarend:

— Als ik dat gezegd heb — dan kan ik er niets aan doen — dan — dan moet ik onder hypnose zijn geweest die nog nawerkt. Er komt een vage herinnering in mij op, ik was bijna ontwaakt uit mijn halve bewusteloosheid — en toen heb ik een man gezien met een blonde baard...

— Wat raaskalt ze nu weer? vroeg Baxter op gedempte toon tot niemand in het bijzonder.

— Ze heeft het over Mr Cole, chef, heeft even met haar gesproken.

— Dan was hij het! riep de vrouw schor. Dan heeft hij mij gezegd, dat ik...

— Mr Cole, de advocaat? liet de verbaasde stem van Marholm zich horen. Hoe kan dat? Ik weet bijna

zeker, dat hij in Schotland zit.

— O, donder en bliksem! barstte Rovello uit. Doorzien jullie de toelag dan nog niet? Dat was geen advocaat — dat was...

— Zwijg! beval Baxter Is advocaat Cole nog beneden, May?

— Hij zou blijven wachten tot het verhoor was afgelopen, chef.

— Breng hem dan hier. Ik moet weten wat we te denken hebben van die woorden van die vrouw.

May ging heen, en kwam terug met de boodschap dat advocaat Cole er niet meer was.

Marholm nam de telefoon en liet zich verbinden met de stad Edinburgh. Vijf minuten later wist men dat advocaat Cole, tien minuten tevoren op de trein naar Londen was gestapt.

HOOFDSTUK III

DE ONTSNAPPING

Rovello zat nu sedert drie dagen in voorarrest in een der cellen van het gebouw van Scotland Yard.

Het was nu wel zeker, dat de vrouw haar verklaring in een toestand van hypnose had afgelegd, en ook, dat die hypnotiseur, hoogstwaarschijnlijk niemand anders was geweest dan John Raffles — maar wat deed dat er toe, nu die verklaring bevestigd werd door de feiten?

Een haastig ingesteld onderzoek in het huis van Rovello bracht reeds om twaalf uur in de middag van diezelfde dag aan het licht, dat Irma Balikin de waarheid had gesproken. Men vond de schuilplaats onder de vloer, die pas na een half uur kon worden ontdekt, niet alleen de papieren en werktuigen waarvan zij gesproken had, maar ook nog een vrij aanzienlijke hoeveelheid kostbaarheden, waarvan nog diezelfde dag kon worden vastgesteld, dat zij

afkomstig waren van diefstal.

Het lot van Rovello scheen dus bezegeld te zijn.

Laat in de nacht kwam advocaat Cole uit Edingburgh aan, reeds tijdens de reis op de hoogte gesteld van hetgeen er in Londen was voorgevallen. Met een grimmig gelaat luisterde hij naar de inlichtingen welke een detective van Scotland Yard, die hem aan de trein stond op te wachten, hem verschaftte aangaande de wijze, waarop een onbekend gebleven man, maar die waarschijnlijk met de naam John Raffles moest worden aangesproken, zijn gelaat, zijn baard, ja zelfs zijn bril, zijn in geheel Londen bekende overjas, zijn gang en zijn spraak had weten na te bootsen, en dat op een zodanige wijze, dat zelfs de mannen van Scotland Yard er waren ingelopen.

Wat de samenhang der feiten be-

treft behoefde natuurlijk geen twijfel te bestaan.

Advokaat Cole had zich onmiddellijk ter beschikking gesteld van Irma Balikin, die hem alles haarfijn had verteld, ditmaal zonder iets te verzwijgen. Trouwens, van haar verklaringen kon zij onmogelijk iets herroepen, omdat de ontdekking der bewijzen ze volkomen bevestigd had.

Het was op de derde avond na de gebeurtenissen in Scotland Yard, en de volgende dag zou Rovello voor het eerst verhoord worden door de rechter-commissaris, aan wie thans de zaak was overgedragen.

Daar er niets meer te loochenen viel, zou ook deze periode in de gewone gang van zaken stellig zeer kort zijn, en men kon er bijna op rekenen, dat de beruchte Mister X, na dat eerste verhoor, niet meer naar het cachot op het bureau van politie, maar naar een cel in het Huis van Bewaring zou worden overgebracht, in afwachting van zijn proces in Old Bailey.

Het was omstreeks elf uur in de avond, en in de cellen waren de lichten reeds enige uren geleden gedoofd, en alle arrestanten sliepen op hun britsen.

Slechts de lampen in de gang, waarop de cachotdeuren uitkwamen, verspreidden enig licht.

De cipier van dienst zat in het kleine kamertje aan het begin van de gang, en hield zijn register bij, waarin hij moest aantekenen wie er op die dag uit de hechtenis waren ontslagen, of wie er waren aangevoerd.

De brigadier klapte zijn boekje dicht, gaapte, dat zijn kaken er van kraakten, stond op, rekte zich uit en wierp een blik op het wekkerklokje dat op zijn schrijftafeltje stond.

Het was tijd voor zijn avondronde en over een half uur zou hij worden afgelost door een collega.

Met een paar stappen was hij in de gang, die de twee rijen cachotten

van elkander scheidde, en hij hief de rechterhand op, om even licht te maken in de eerste cel aan zijn rechterhand, zodat hij even kon kijken door het kleine raampje, dat met een dwarstralie was afgesloten.

De arrestant lag rustig op zijn brits, en de cipier knipte het licht in zijn cel dadelijk weer uit.

Zo vervolgde hij zijn weg, totdat hij aan het cachot kwam, waar Mister X zat opgesloten.

Nauwelijks had hij daar het licht aangeknipt en een blik door het kijkgat geworpen of hij slaakte een onderdrukte kreet van verbazing en schrik, want Rovello lag op zijn rug op de vloer, bleek als een dode, en met wijdgeopende mond en sturende ogen.

Zijn armen waren wijd uitgespreid, en hij zag er uit alsof hij de laatste adem had uitgeblazen.

Toen deed de cipier in zijn schrik juist het domste wat hij onder de gegeven omstandigheden had kunnen doen. In plaats van dadelijk medische hulp in te roepen, stak hij de sleutel die op de celdeur paste, in het slot, trad de cel binnen en bukte zich over Rovello heen.

Op hetzelfde ogenblik kwam deze weer tot leven, trok de bewaker met een krachtige ruk uit zijn evenwicht op de vloer, en voor de man zich had kunnen herstellen of om hulp had kunnen roepen, had een hevige slag met een ijzerharde vuist hem bewusteloos neergelegd.

Rovello trok haastig de uniformjas van de cipier uit, trok deze aan, nam zijn eigen jas over de arm, ging de cel uit, sloot de deur en knipte het licht uit.

Dit alles had ternauwernood een paar seconden geduurd, en het was zo onhoorbaar gegaan, dat niemand er wakker van scheen te zijn geworden.

Rovello liep snel verder naar het kleine kamertje, nam daar de uniformpet met de brede klep van de

cipier van een haak, en zette deze op.

Een blik op het wekkerklokje deed hem zien, dat hij moest voortmaken, want hij kende het dienstrooster op een prik. Hij had nog maar twintig minuten, alvorens de cipier zou opdagen, die de wacht moest overnemen.

Hij zorgde er echter voor geen haast te maken, toen hij kalm door de smalle gang liep, een dwarsgang bereikte, en langs de openstaande deur van de wachtkamer der agenten de vestibule van het gebouw binnenkwam.

De brede klep van de uniformpet maakte het zo goed als onmogelijk hem op die vrij slecht verlichte plek te herkennen.

Hij wandelde kalm naar buiten, en bereikte door het hek de straat.

Even kalm liep hij met stevige tred verder, totdat hij op een straathoek een auto geparkeerd zag staan, die daar blijkbaar met opzet wachtte, want de chauffeur stapte uit, ging hem een paar passen tegemoet, en zei, toen Rovello zwijgend zijn pet afnam, zodat het licht van een straatlantaarn hem vol bescheen:

— In orde, Meester? Stap onmiddellijk in — wij hebben niet veel meer dan twintig minuten om buiten Londen te geraken.

— Dat weet ik, zei Rovello kortaf. Heb je een wapen voor mij?

— Hier is een revolver.

De man die de wagen bestuurde, moest Londen wel zeer goed kennen, want hij koos inderdaad de veiligste en kortste weg om de grens van de stad te bereiken.

Hij moest ook reeds bij voorbaat zijn instructies hebben gekregen, want hij stopte nergens, maar reed aan een stuk door, totdat hij Londen's zuidelijke voorsteden bereikte.

In Londen blijven zou gelijk staan met zelfmoord, want al is de stad reusachtig groot, een man als Rovello zou er zich onmogelijk lange tijd verborgen kunnen houden.

Ongetwijfeld was zijn signalement reeds naar alle uithoeken van Engeland uitgezonden, en het was zelfs zeer goed mogelijk dat men ook de foto, die natuurlijk aanstonds van hem genomen was, radiografisch reeds was verspreid, niet alleen in Londen maar ook op het vasteland.

Dit alles overdacht de chauffeur, terwijl hij de weg zocht door de nevel over een verlaten landweg.

Natuurlijk vermeed hij de grote weg naar Dover in te slaan, want hij wist zeer goed, dat die in de eerste plaats bewaakt zou worden.

De Meester dacht er echter niet aan, van de nachtboot gebruik te maken, die omstreeks twee uur in de nacht Dover verlaat en een paar uren later te Calais aankomt. De boten waren tegenwoordig niet al te goed bezet, en onder een honderdtal passagiers op zijn hoogst zouden de detectives, die nu reeds op de kade een wakend oog hielden, hem al heel gauw hebben ontdekt.

Uren achtereen reed de chauffeur aldus voort, zelfs zoveel mogelijk de dorpen mijdend, totdat hij, tegen het aanbreken van de dag, een plek bereikte, een paar mijlen ten oosten van Hastings gelegen.

De chauffeur stopte midden op een eenzame landweg, waar geen levende ziel was te bespeuren, kwam met stijve benen en moede armen van zijn zitplaats, opende het portier, en vond Rovello slapend achter in de kussens geleund.

De Meester was echter dadelijk klaar wakker en vroeg:

— Zijn wij er? Is hier Hastings?

— U kunt hier de lichten van de stad zien, Meester.

— Heb je iets te eten? Ik heb honger.

— Ik heb brood en vlees voor u meegenomen. Alstublieft — dat zal u opknappen.

— Dank je. Waar ligt de motorboot?

— In een kleine kreek, veilig verborgen. De jongens moeten nu reeds

aan boord zijn. Zij zijn bijtijds in Dover gewaarschuwd en de tocht duurt maar een uur of drie. Over een kwartier komt de zon op, en dan moet u zorgen, aan boord te zijn. Volg dit smalle pad en ga tot aan dat houten huis, waar ik, beroerd genoeg, al leven meen te zien. Toch moet u daar langs, want het is de naaste weg en Hastings zelf is voor u hoogst onveilig, want men is er natuurlijk gewaarschuwd. Ik weet geen andere weg dan dat pad tot aan de kreek. Het is ook de kortste weg en over een uur is het klaarlichte dag, en zoudt u gezien worden.

— Goed. Ik waag het er op. Die boeren daarginds zullen misschien nog wel niet op de hoogte zijn. Wat moet ik doen als ik voorbij dat huis ben?

— Dan wijst de weg zich vanzelf, Meester. De krijtrots begint daar plotseling te dalen, en brengt u tot aan het strand. En als u eenmaal beneden bent moet u dadelijk de boot zien liggen ofschoon die van uit zee onzichtbaar is, en verborgen achter een hoge klip.

De jongens zullen onmiddellijk het anker moeten lichten, want het tij is nu juist gunstig.

— Dan is het nu tijd om afscheid van je te nemen. Noem me je naam. Ik zal deze onthouden. Je hebt mij een grote dienst bewezen. Was je lid van onze bende?

— Ik heet Paul Lisser — en als de gelukster van de Meester weer rijst, en hij wil zich mij herinneren, dan zal mij dat ongetwijfeld voordeel aanbrenge. Als het niet te onbescheiden is — wat denkt de Meester te doen als hij in Parijs is?

— O, daar heb ik connecties, antwoordde Rovello met een vage glimlach. Laat dat maar aan mij over. Zij hebben mij nog niet!

— Maar hebt u geld genoeg om het tot Parijs te brengen?

— Neen! riep Rovello verschrikt uit. Het is dom van mij, dat ik daaraan niet gedacht heb.

— Maar ik heb er wel aan gedacht, zei de chauffeur glimlachend, en haalde een beduimelde portefeuille te voorschijn, nam daaruit een aantal Franse bankbiljetten die hij Rovello toestak met de woorden:

— Het is niet veel, maar het zal toch voldoende zijn om Parijs te bereiken.

— Dank je Lisser; zijn de mannen aan boord van de boot betrouwbaar?

— Absoluut. U kunt op hen bouwen; zij behoren tot mijn beste vrienden.

— Adieu dan — en wees verzekerd dat ik je niet zal vergeten, Lisser. Zodra ik in de gelegenheid ben, bewezen diensten te belonen zal ik zeker aan je denken. Voorlopig echter zal ik mij wat op de achtergrond moeten houden; ik zal mijn baard laten groeien, en mijn haar moeten verven. Adieu nu, want de tijd dringt.

Hij knikte de man nog eens toe, en sloeg het smalle voetpad in, dat tussen de velden liep.

Onder het lopen at hij van het brood, dat hem gegeven was, want zijn honger was groot. In de auto had hij zich reeds ontdaan van de uniformjas en die weer verruild tegen zijn eigen jas.

Enige landarbeiders keken hem nieuwsgierig na, terwijl hij vlug voorbij het houten huis ging en schenen onder elkander enige opmerkingen te wisselen, die met een luid gelach eindigden.

Even daarna daalde Rovello snel de klip af, en reeds kwam de zon op, toen hij het strand bereikte, tamelijk vermoeid van de lange rit en de afdaling langs de rots. Direct zag hij een vrij grote motorboot liggen, voor hen, die op zee waren, aan het oog onttrokken, door een grote klip, die een natuurlijk haventje geheel afsloot.

Men moest hem op de boot reeds hebben gezien, want een sloep lag langs zij, met twee mannen erin,

waarvan de een onmiddellijk de riemen greep, en zo snel hij kon naar de kust roeide, terwijl de ander het roer bediende.

Binnen enkele minuten schuurde de sloep over het grint, en droogvoets kon Rovello in het bootje stappen, dat onmiddellijk de terugtocht aanvaardde.

Even later was hij aan boord van de « Shark » en maakte kennis met Rick Slogan, een kleine man met een sluw, pokdalig gezicht, en vlug als een wezel.

De overtocht beloofde zeer gemakkelijk te zullen zijn, want er stond bijna geen wind, en de zee was zo glad als een spiegel.

Terwijl Rovello daar op de voorplecht zat, zwijgend, somber, en allerlei plannen overpeinzend, flitste het allerwegen door de aether, dat er een groot misdadiger uit de hechtenis ontsnapt was, en overal schoten de grijze politiebootjes over het gladde water, voor de Engelse kust.

Overal loerde het gevaar voor de vluchteling, overal waren netten gespannen om hem in op te vangen, en hij wist dat... precies alsof het hem met even veel woorden was gezegd.

Hij wist dat hij was als de vos, met de woedende meute der jachthonden op zijn hielen.

HOOFDSTUK IV

EEN NIEUW BEROEP

In de tijd, dat deze vertelling zich afspeelt, was er een einde gekomen aan een depressie in het zakenleven.

Parijs maakte, als alle andere steden, deze eerste opleving mee, die na jaren van grote malaise eindelijk gekomen was, en blijvend scheen te zijn.

Op allerlei wijzen kwam dit verheugend verschijnsel tot uiting. In velerlei dingen werd meer belang gesteld dan ooit te voren, en vooral de sport mocht zich in de algemene belangstelling verheugen.

De revues en musicals trokken als nooit tevoren, de café's werden druk bezocht, de vreemdelingen kwamen in drommen opzetten, zelfs vele schouwburgen, een half jaar geleden nog op het punt staande hun deuren te sluiten, hadden avond na avond uitverkochte zalen.

Het was in de dagen der zesdaagse wielervedstrijden en juist een dag tevoren was er een begonnen.

Het was dan op die tweede dag van de zesdaagse, toen een auto door een der talloze oude poorten in de

vestingmuur, de Franse hoofdstad binnenreed, bestuurd door een krachtig gebouwde chauffeur, naast wie twee heren zaten, die op het eerste gezicht de welgestelde Engelman verried, die gewend is, slechts voor zijn plezier te reizen.

De wagen was uit de richting van Auteuil Parijs binnengekomen, en had de Avenue de l'Armée gevolgd, een van de brede boulevards die straalsgewijze toelopen op het centrale punt Place de l'Etoile geheten.

En omdat niemand het in zijn hoofd zal krijgen, eenmaal daar zijnde, een andere weg te volgen, zo was de grote, grijze wagen langs de Champs Elysées naar het hart van Parijs gereden en rondom de bronzen groep in het midden van de Place de la Concorde gedraaid. Tenslotte kwam daar echter voorlopig een einde aan deze snelle tocht door de witte staf van de verkeersagent, die toen nog altijd hoog te paard gezeten, het verkeer op de Place de l'Opéra regelde.

Het was dan ook in de Rue Royale,

dat de auto tot stilstand kwam en wel vlak bij een fraaie, blijkbaar splinternieuwe kleine wagen, een zogenaamde tweezitter, waarin een elegante vrouw was gezeten, met aan haar zij een soort groom in een donkerblauw livrei met veel glimmende knopen en met handen en gelaat zo zwart als ebbenhout.

De vrouw was met verijnde elegance gekleed, en opgemaakt op een wijze, die talloze vrouwen doet geloven, dat de mannen zo iets waarden, met afgeschoren wenkbrauwen, die een centimeter te hoog met verf weer waren aangebracht, hetgeen aan het gezicht een uitdrukking gaf van verbazing, met al te rode, scherp omlijnde lippen, een blokje op de wangen als van een pop, blauwe schaduwen onder de oogleden, en kleine rode stipjes ter weerszijden van de neusrug, en met wimpers die weinig meer met de natuur uitstaande hadden, maar die kunstmatig waren aangebracht, en zó lang, dat men zich afvroeg hoe dit pronkjuweel van kapperkunst ooit de ogen zou kunnen sluiten.

Zij keek wat ongeduldig rond met de tengere beringde handen op het stuurwiel tikkend, tot zij plotseling op gevaar af, in aanraking te komen met andere auto's, het portier aan haar kant opende, uitstapte en tot de zwarte groom riep:

— Wachten Jim! Ik zie daar een winkel waar ze plaats en verkopen voor de zesdaagse. Misschien zijn er daar nog een paar te krijgen.

Zij stapte uit en liep voor haar wagen langs, haar zijden mantel bijeen nemend, en kwam zo op het trottoir te land, zonder iets of iemand te hebben aangeraakt.

Een der Engelsers in de andere auto had zich half omgewend, en vroeg aan zijn metgezel:

— Weet je wie die vrouw is, Charles?

— Geen flauw idee van. Een of andere beroemde mannequin of zo iemand. Ze leek me precies het type

voor een dergelijk beroep.

— Maar, amice, wat ben je dan slecht op de hoogte van wat ik het stamboek der beroemde Parijse cocottes zou willen noemen. Wel, die vrouw daar is een intieme vriendin van de voortvluchtige Rovello, die wij tot hiertoe zijn gevolgd, en die wij nu al een week lang, vruchteloos zoeken. Haar naam is Germaine de Saintlys, ofschoon zij in de burgerlijke stand als Marie Cassignot is ingeschreven. Maar je zult begrijpen dat Cassignot geen naam is voor een vrouw van haar soort.

— Maar hoe komt zij dan in 's hemelsnaam aan dat pseudoniem? vroeg Charles Brand met een verbaasde uitdrukking in zijn ogen. Saintlys — heilige lelie. Ik denk, dat ze alles behalve heilig zal zijn.

— Waarschijnlijk is zij een vrouw die van contrasten houdt, zei Raffles droogweg. En weet je wat ze is gaan doen?

— Ik heb niet kunnen horen wat ze tot die neger naast haar zei.

— Een beetje meer respect, Charles, voor de groom van een vrouw die een goede vriendin is geweest van een paar welbekende troonopvolgers. Weet je wel dat haar bevaligheden haar schatrijk hebben gemaakt? Maar ik zal het je zeggen, want het is van belang.

Raffles bukte zich nog verder over de dikke glasruit, die zijn plaats naast de chauffeur scheidde van die, waarop Brand zat, en vervolgde fluisterend:

— Zij probeert plaatsen te krijgen voor de zesdaagse.

— Voor vanavond? Op een zaterdag? Dan doet zij vruchteloos moeite, want het is zelfs ons niet gelukt.

— Charles, ik verbaas me over je. Wij zijn maar heel eenvoudige Engelse reizigers, wij zijn mannen en zij is een bekoorlijke Parisienne in heel Parijs bekend.

— Zeg maar gerust berucht.

— Dat zij plaatsen tracht te krijgen. Wat kan het anders beduiden

dan dat zij de zesdaagse wil bijwonen.

— Ook dät, maar het beduidt dat zij erheen zal gaan met Rovello.

— Waarom juist met hem? Zij zal toch wel andere vrienden hebben?

— Neen. Juist op dit ogenblik is zij alleen met hem. Haar laatste beschermer was een Italiaanse markies, die al zijn attracties verloor tegelijk met zijn fortuin. Ik ben er bijna zeker van geweest, dat Rovello wel niet in haar huis een toevlucht zou zoeken, want dat zou al te gevaarlijk zijn, maar wel dat zij hem beschermt en hem een onderkomen heeft verschaft. Want het is een feit, dat die twee, jaren geleden, intieme vrienden van elkaar zijn geweest. Hij woonde toen in Parijs en zij was in die dagen nog maar een modiste.

— Dus zij is van modiste revue-girl geworden?

— Waarom trek je daar zulk een verbaasd gezicht bij? vroeg Raffles, die even naar de deur van de winkel in sportartikelen had gekeken, waar Germaine Saintlys was binnengegaan. Die weg is volstrekt niet ongewoon en reeds meermalen afgelegd, Charles. Revue-girls van vandaag zijn de winkelmisjes, typisten, foto-modellen van gisteren.

— Weet je waar zij woont?

— Als zij nog woont, waar zij een jaar geleden woonde, en er is geen reden om het tegendeel aan te nemen, dan moet zij in de Rue de Boétie wonen, een der zijstraten van de Champs Elysées, in een zeer fraai, niet al te groot herenhuis, een van die ouderwetse huizen, die nog een echte cour hebben, een vrij grote tuin, een koetshuis, en dikwijls een serre vanwaar men door een hek toegang heeft tot een park. Zij verdwijnen geleidelijk, die mooie huizen, maar men vindt ze toch nog wel hier en daar.

— Is dat huis haar eigendom? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Neen. Het is haar in bruikleen gegeven door een neef van de Beaumarchais, de man die «Het Huwelijk van Figaro» schreef. Maar zij heeft in Parijs nog wel twee huizen die wél haar eigendom zijn.

— Daar komt zij aan, — met een gezicht waarop vreugde is te lezen en — met twee biljetten in haar hand. Ze is dus geslaagd, en dat verwondert mij niets. Ik heb het altijd gezegd en ik blijf er bij: — het is de vrouw die deze zonderlinge wereld regeert. Daar ontgaat ons een mooie kans, Charles, om onze man te zien te krijgen.

— Waarom? Laten wij bij de ingang van het velodrome gaan staan.

— Als een opkoper? Neen, liever niet. En wat zouden wij daaraan hebben? Hij zou ons passeren en binnengaan en wij zouden dan misschien vier of misschien wel zes uur moeten wachten voor hij weer te voorschijn komt. Dat is teveel van mijn uithoudingsvermogen gevergd. Ik zal er iets anders op moeten vinden om daar binnen te komen, zodat ik hem op mijn gemak kan gadeslaan.

— Maar je zult hem niet herkennen — het spreekt toch vanzelf dat hij zich heeft vermomd.

— Nu Charles, hij zal zich bijzonder knap moeten vermommen, om werkelijk onkenbaar te zijn. Daartoe zou het in de eerste plaats nodig zijn, dat hij zich niet in gezelschap van een zo elegante vrouw vertoonde, want reeds dät feit dwingt hem, een heer te zijn. Misschien heeft hij zijn baard laten groeien, misschien heeft hij zijn haar geverfd, maar dat alles zal hem voor mij niet kunnen verbergen. Want zijn stem, die kan een man heel moeilijk veranderen, tenzij hij zich daar speciaal in oefend heeft, zoals een zeker iemand, die ik goed meen te kennen. Laten wij, nu proberen zo gauw mogelijk weg te komen uit dit gewoel, dat bijna nog erger is dan Piccadilly op het spitsuur. Ik ben blij dat ik einde-

lijk weer eens aan het werk kan gaan.

Tenslotte had de agent het sein tot oprijden gegeven, en de vierdubbele auto's zetten zich weer in beweging in de richting van de Madeleine.

— En als we hem hebben? vroeg Brand; als je zeker weet dat hij het is — laat je hem dan onmiddellijk arresteren?

— Geen denken aan! riep Raffles op een toon van schrik. Dacht je dat ik me daarvoor al die moeite had gegeven? Arresteert men een man, die op het punt staat ons naar een goudmijn te brengen?

— Ik zie die goudmijn niet, zei Brand glimlachend.

— Best mogelijk, Charles, maar er is er een, geloof mij. Daar rijdt ze voor ons uit, met haar hoedje zo schuin, dat het ieder ogenblik dreigt af te vallen met haar goudgekleurde lokken, en de prachtige juwelenhangers in haar oren, Charles. Ik ben er van overtuigd dat dit een van de belangwekkendste en voordeligste zaakjes zal worden, die ik in de laatste tijd op touw heb gezet. En dat is maar goed ook, want die Rovello heeft me al heel wat geld gekost, en mij nog maar bitter weinig opgeleverd.

De chauffeur, Henderson in eigen persoon, reed nu langs de boulevard, tot hij eindelijk stopte voor een groot nieuw hotel in de Rue Richelieu, niet ver van het Palais Royale.

In dit hotel logeerden Brand en Raffles reeds bijna een volle week onder de naam Lord Palmhurst en zijn secretaris Brunt. Deze week hadden ze bijna geheel besteed aan nasporingen, die echter geen resultaat hadden opgeleverd.

Niet zodra was het bericht van de ontvluchting door de Engelse ochtendbladen bekend gemaakt, of Raffles was het Kanaal overgestoken, met een van zijn snelste motorboten, en was met zijn nasporingen begonnen, in de vaste overtuiging dat men Rovello niet in Londen behoefde te

zoeken, waar de grond hem nu zeker te warm onder de voeten zou zijn geworden, maar veeleer in Parijs, waar hij vrienden had.

Nu eens tezamen, dan weer afzonderlijk, hadden de twee vrienden heel Parijs afgezocht, menigmaal goed vermomd, zonder ook maar het minste spoor te ontdekken van de gezochte bandiet, en Brand was reeds tot de overtuiging gekomen, dat Raffles zich moest hebben vergist. Deze voerde echter aan dat het niets betekende een voortvluchtige in een tijdsverloop van acht dagen nog niet in het oog te krijgen, want het lag voor de hand dat hij zich voorlopig zorgvuldig verborgen hield en zich niet op straat waagde, — al ware het alleen maar opdat zijn baard een voldoende lengte zou krijgen, om een herkenning zeer te bemoeilijken.

Nu Raffles de vrouw had gezien, van wie hij zeker wist, dat zij de vriendin was geweest van Rovello, nu wilde hij ook zijn pogingen voortzetten, tot aan het algehele welslagen — of tot aan de finale mislukking.

Het was nauwelijks tien uur toen Henderson de auto in de garage reed en waarna Raffles onmiddellijk begon met het nemen van zijn maatregelen.

Hij vermoedde dat een man als Rovello, als hij die eerste zaterdag in het Velodrome d'Hiver onopgemerkt was gebleven, zonder twijfel iedere avond zou terugkeren, want hij was een man, die behagen schiep in dergelijke wedstrijden. De zesdaagse leverde dus een gunstige gelegenheid, om Rovello voortdurend in het oog te houden, en zijn gewoonten te bestuderen.

De grootste moeilijkheid bestond hierin, zich zo lang mogelijk op de winterbaan te kunnen ophouden, zonder dat dit argwaan wekte, en ook het liefst zonder verplicht te zijn temidden van de toeschouwers plaats te nemen.

Het zou veel beter zijn, een plaatsje te zoeken op het middenterrein, vanwaar men de gehele toeschouwersruimte kon overzien, vooral op de eerste rijen, en het was vanzelfsprekend dat een vrouw als Germaine Saintlys nergens anders zou willen zitten dan in de nabijheid van het restaurant, waar de champagne in stromen geschonken werd, waar men kaviaar, oesters, zalm en andere lekkernijen kon eten.

Terwijl hij daarover peinsde, viel Raffles een plan in, dat hij aanstonds begon uit te werken met de voortvarendheid die hem kenmerkte.

Hij kende het volkje van wielrenners door en door, en hij baseerde zijn plan op de grote kans die er bestond, dat er onenigheid zou rijzen tussen deze of gene zesdagenrenner en diens verzorger.

Hij belde de directie van het velodrome op en stelde de vraag, of een van de renners misschien een voortreffelijke masseur en verzorger kon gebruiken, die zijn diensten direct beschikbaar kon stellen, omdat zijn poulain ziek was geworden.

Het toeval was Raffles wel gunstig gezind, want hij kreeg ten antwoord dat een der bekendste renners Spierenburg genaamd, even te voren een heftige woordenwisseling had gekregen met zijn verzorger, die nijdig was weggelopen. Men kon hem dus wel gebruiken, mits hij direct kon komen.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles laconiek. Zo gaat het vaak. Ik ben over een uur op de baan.

Hij luisterde tevreden glimlachend naar het aanmoedigend antwoord en begaf zich daarop met een taxi naar een van die stille straatjes, in een der verste wijken van Parijs, waarlangs, naar het schijnt het luidruchtige leven van de wereldstad ongemerkt heenglijdt.

Nog altijd vindt men daar niets anders dan huisjes van een enkele verdieping, zodat er nog slechts zolderkamertjes te vinden zijn, boven

de uiterst eenvoudig ingerichte verdiepingen gelijkstraats.

Deze rij eenvoudige huisjes waar kleine renteniertjes wonen, kijken van hun venster uit op de glooiende hellingen van de oude vestingmuren door de ware Parijzenaar kortaf « les fortifs » genoemd. Op vele punten zijn die vestingwerken gesloopt, maar op die stille plek ziet men ze nog zoals ze waren toen de benarde Parijzenaar er in 1870 zijn kanonnen opstelde om zich de Pruis van het lijf te houden, toen de Communnards er streden tegen de regeringstroepen en nog veel vroeger, toen de revolutie er woedde, en het gepeupel schreeuwde om het hoofd van de rampzalige Lodewijk.

Een van die huisjes was het bezit van Raffles, en nu en dan maakte hij daarvan gebruik als zijn grillig lot het zo wilde. Hij kon daarbij de huisdeur vermijden als hij verkoos, en zelfs kon dan het scherpste oog niet ontwaren, dat er zich iemand binnenshuis bevond, want er was iets heel bizonders aan dit goed onderhouden, vriendelijke renteniershuisje. De kelder ervan stond namelijk door middel van een eeuwenoude gang in verbinding met de overblijfselen van een oud klooster, soms nog wel eens bezocht door verdwaalde toeristen; ofschoon er nog maar bitter weinig aan te zien viel, want het was achtereenvolgens in puin geschoten door de Oostenrijkers, die Lodewijk XVI kwamen bijstaan, door de bestrijders van de Commune en door de Pruisen, die het een uitstekend mikpunt hadden bevonden.

Dat klooster lag een weinig terzijde van de weg, het was omringd door een laag muurtje, voorzien van talloze bressen en schilderachtig begroeid met klimop en allerlei onkruid.

Zondags speelden daar wel eens enkele kinderen uit die buurt maar overigens was het er doodstil.

Voor Raffles had deze bijzonder-

heid grote waarde, want het was hem op deze wijze mogelijk, zijn huis in en uit te gaan, zonder dat iemand er iets van merkte.

Er was echter ook nog een klein tuindeurtje, aan een achterpad gelegen, en ditmaal maakte Raffles van dat deurtje gebruik, omdat de weg door de kelderruimte van het oude klooster hem te lang zou ophouden.

Hij kwam dus achter binnen, vermomde zich in de tijd van twintig minuten grondig door middel van allerlei kedingstukken, pruiken en kleurstoffen, die daar onvindbaar verborgen waren en verliet het weer aan de voorzijde.

Zoals het steeds ging in dergelijke omstandigheden: Raffles had met zijn eigen kleren in dat kleine huisje als het ware zijn persoonlijkheid achtergelaten en die omgeruild tegen een geheel nieuwe. Niet alleen

zijn kleren waren veranderd, maar ook zijn gang, zijn manier van zich te bewegen, zijn oogopslag, zijn stem.

Raffles sprak uitnemend Frans, zonder een spoor van het accent, dat men bij bijna iedere Engelsman aantreft, en hij zou op dat ogenblik dan ook zeer goed voor een Parijzenaar kunnen doorgaan, wat hij echter niet van plan was.

Hij wilde zich voor een Franssprekende Zwitser uitgeven, dat was, zoals hij meende, verkieselijker.

Raffles was genoodzaakt, tien minuten gaans verder een taxi aan te roepen, welke hem naar de buurt van het Champs de Mars reed, waarbij Raffles alle gelegenheid kreeg, zich te verlustigen in de heftige woordenwisselingen met andere chauffeurs waartoe de zijne zich nog al eens liet verleiden.

HOOFDSTUK V

EEN JACHT OP PREMIES EN MENSEN

Zelfs op dat vroege uur stonden er een paar honderd leeglopers en nieuwsgierigen voor de deuren van het beroekte gebouw, waarbinnen zich de wielersbaan bevindt, die alleen in de winter wordt gebruikt, en waar reeds tal van wielervedstrijden hebben plaats gevonden.

Misschien hoopten die mensen wel op een kansje, binnen te sluipen, en zo de strijd op het kleine baantje voor niets gade te kunnen slaan en deel te nemen in de spanning, die daar vooral in de avonden placht te heersen.

Nu echter was het er stil, en aan niets viel te bemerken, dat daarbinnen een strijd werd geleverd tussen jonge, krachtige mannen.

Raffles had intussen moeite genoeg om binnen te komen, want men wilde hem aanvankelijk de toegang eenvoudig weigeren, zelfs toen hij

brutaalweg verzekerde, dat hij de nieuwe helper van de renner Spierenburg was.

Slechts met behulp van een goede fooi slaagde hij erin, dat althans een suppoost met hem meeding tot binnen in het rennerskwartier, dat men bereiken kon door een slecht verlichte tunnel, die onder de baan door liep.

Het zag er op die grijze lentedag spookachtig genoeg uit, daar op die baan, onder het reusachtige glazen dak met zijn vuile, beroekte groezelige ruitjes.

Het was het uur van de algemene neutralisatie, de meeste lampen waren gedoofd en de rijders sukkelden maar wat rond, vermoeid, sommigen suf van slaap, verkleumd, gestoken in dikke truien, en het hoofd gedekt met allerlei rare mutsen en petten, en zelfs slaapmutsen, gebreid

en van een kwastje voorzien.

Bijna allen hadden hun rijwielen verwisseld tegen fietsen met opgebogen stuur, zodat ze rechtop konden zitten en zij maakten gebruik van het smalle planken pad, nog geen meter breed, dat aan de binnenzijde van de baan ligt, en onder andere omstandigheden niet berekend mag worden.

Nu en dan klonk er een kwinkslag, soms ook wel een vloek, en dan werd er plotseling in alle talen door elkaar geroepen en geschreeuwd zonder dat de buitenstaander daartoe enige aanleiding kon zien.

Nu en dan zette een der renners een blikken kroes aan de mond en dronk in lange teugen, een ander zoog op een reep chocolade, maakte er zijn mond mee zwart, een derde zong een café chantant liedje, een vierde vermaakte er zich mede telkens als hij voorbij zijn cabine kwam, zijn soigneur een paar geestige hatelijkheden toe te roepen, die hij juist in het tijdsverloop van een ronde had kunnen uitdenken.

In de cabines lagen of zaten de koppelgenoten, achter hun halfdichtgetrokken gordijntjes en nu en dan hoorde men een vervaarlijke geeuw, die bijna klonk als het gebrul van een hongerige leeuw. Er werd weinig anders gehoord dan het eigenaardige ruisende geluid van de smalle wielbandjes over het hout van de baan, en nu en dan het driftige neergooien van de emmers der schoonmaaksters die daar boven in een bruine nevel, haastig aan het werk waren, want over een half uur zouden de deuren weer voor het publiek geopend moeten worden, dadelijk na afloop van de neutralisatie. Een aantal ramen stonden tegen elkander open, om de bedorven lucht te laten wegtrekken, de dag tevoren veroorzaakt door de zesduizend bezoekers van de vorige dag, de rook uit de miserabele goedkope Franse sigaretten en de lichaamsuitwasemingen der renners.

De kelners waren juist gereed gekomen met het opruimen van het restaurant en wachtten met verveelde gezichten, het begin van de namiddag af, die wel weer tamelijk saai zou zijn, zoals bijna alle middagen op zesdaagsen.

De rondetellers zaten in de vier bochten op hun matten stoelen, klaar voor hun werk. Een enkele vroege sportverslaggever sleep een punt aan zijn potlood en keek lusteloos naar het saaie rondraaien van de tien of twaalf renners.

De leden van de jury zaten op een kleine tribune, en spraken op luide toon met elkaar, weggedoken in hun jassen, huiverig in die grote ruimte, waar nu de frisse wind doorheen woei van alle kanten, die de stank en de bedorven lucht moest verdrijven.

De suppoost had Raffles bij het hokje gebracht, waarop het nummer drie geschilderd was, schoof het gordijntje een weinig terzijde, en kondigde aan:

— Hier is iemand, die zegt dat hij van Monsieur Spierenburg is.

— Vraag hem dan of hij zo vriendelijk wil zijn om naar de bliksem te lopen, zei een beleefde stem, en het smalle, bleke gezicht van een renner Courot genaamd, kwam te voorschijn, met ogen die nog dik waren van slaap.

Deze renner was blijkbaar pas zo even uit een korte slaap ontwaakt, die misschien niet langer dan een paar uur geduurd had en keek Raffles onderzoekend en niet zonder wantrouwen aan.

— Komt u voor de Spier? vroeg hij, zich op een elleboog oprichtend op de brits, en met zijn vrije hand naar een kam grabbelend, die op een tegen de houten wand gespijkerd plankje lag met nog andere toiletartikelen. Wat voor taal spreekt u?

— Ik ben Zwitser, mijnheer Courot, antwoordde Raffles, zich van de Franse taal bedienend. Ik heb ge-

hoord dat de renner Spierenburg woorden heeft gekregen met zijn verzorger, en ik heb gesolliciteerd naar het baantje.

— Toon dat dan eens en help mij maar eens! riep Courot uit, zich dadelijk weer uitstrekkend en de wollen deken van zich afwerpend. Die dut heeft mij stijf gemaakt.

De jonge renner had dit in vrij goed Frans gezegd, maar hij gliurde ondertussen, niet zonder enige vrees in zijn grijze ogen, door een kier van het gordijn naar de baan, om te zien wat zijn krachtig gebouwde koppelgenoot van die brutaliteit zou zeggen.

— Daar staat de pot met zalf, vervolgde hij, wijzend op een klein potje, half vol van een olieachtige zelfstandigheid.

Raffles nam het potje van de plank bekeek het eens, rook er aan, en zei toen met echte beroepsmin-achting:

— Vieze smerlapperij. Wat ik bij mij heb is veel beter. Dat goedje is nauwelijks geschikt om er mensenspiëren mee los te maken. Ik heb iets beters.

Raffles opende het kleine valiesje, dat hij bij zich had, nam er een goed gekurkte fles uit, bijna geheel gevuld met een donkergele dikke vloeistof, trok zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, goot wat van het vette goedje in de palm van zijn rechterhand en begon Courot te masseren en te wrijven met een krachtige hand en op een wijze, die de jonge renner aanvankelijk deed kermen van pijn, maar die hem na vijf minuten een uitroep van bewondering ontlokte en de kreet:

— Grote goden — jij kunt het. Wat is dat voor goed, dat je gebruikt?

— Beroepsgeheim, antwoordde Raffles laconiek. Een middeltje van mezelf. Als ik dat ging verklappen, kon ik mijn matten wel oprollen, en op een houtje bijten! Denkt u dat

Spierenburg me nemen zal?

— Hij neemt je vast, maar of hij je houdt is een tweede. Hij is een beetje lastig, weet je? Maak hem maar niet kwaad, en zorg dat eerst alle zware dingen uit de cabine weg zijn. Hij gooit daar wel eens mee.

— Ik ook, zei Raffles even kalm.

— Maar hij is even sterk als Piet van der Veer.

— Ik ben sterker dan Piet van der Veer.

Er kwam een tinteling in de guttige ogen van Courot, hij wreef zich in de handen en mompelde half voor zich heen:

— Jou moeten we hier hebben. Daar is nog wel een lolletje mee te beleven.

Hij trok zijn rijbroekje weer omhoog, over zijn nog van olie glimmende dijen, hief zich een paar malen op zijn tenen, boog zijn knieën, zodat zij bijna zijn kin raakten, maakte een paar maal een diepe kniebuiging, en zei tevreden, Raffles op de schouder kloppend:

— Kerel, ik voel me zo fijn alsof ik pas begonnen ben, en iedereen weet dat het hier een gemeen zware baan is. Als Spierenburg je er uit smijt dan neem ik je. De mijne is lang zo goed niet. Moet je bepaald bij Spierenburg werken?

— Mij is het onverschillig, als ik maar een poulain heb, maar als u een masseur hebt, dan denk ik er niet aan, hem eruit te werken.

— Dat is wat nieuws voor me! riep Courot uit en keek verbaasd naar die man, die er zulke ouderwetse begrippen op na hield.

Courot had een kamerjas van een haak genomen, trok het versleten ding aan, rillerig nog van kou en slaap, kamde zijn haren, stulpte zich een alpenpetje over het hoofd, schreeuwde om eten, waarop dadelijk een man kwam aanlopen met een pan lauwwarme havermout, die door de jonge renner critisch bekeurd werd. Hij was juist begonnen

van de inhoud te proeven met de steel van het pannetje nog in zijn hand, toen een hand het gordijn opzij schoof en een stem in het Engels tamelijk ruw beval:

— Aflossen! Spierenburg wil rusten!

— Zijne Majesteit heeft het maar voor het bevelen! beet Courrot de boodschapper toe, maar hij dacht er toch niet aan zich te verzetten, liet zich onmiddellijk zijn glimmend rijwiel brengen thans van het diepgebogen stuur voorzien, schoof met een behendige beweging als het ware het zadel onder zich, liet de riempjes vastgespen om zijn dunne schoentjes, keek eens rond, nog altijd met het pannetje in zijn hand, zette aan, en begon luidkeels te roepen om Spierenburg. Raffles begreep nu ook aanstonds, waarom de Franse trainer Viël van deze veelbelovende jongen had gezegd, dat hij uitstekende benen had, en een helder hoofd, maar veel te brutaal was.

Courot kwam Spierenburg opzij, en deze wilde reeds afstappen, toen Courrot, na een hap uit het pannetje haverhout, zei:

— Er is een nieuwe verzorger gekomen voor je, Spier.

— Mij 'n zorg, bromde Spierenburg ongeduldig.

— Een reuzekerel, Spier! Hij masseert je perfect.

— Zo? bromde de befaamde renner, zonder op te zien van zijn stuur.

— En hij kan boksen, hij heeft een kast vol medailles zegt hij; hij is sterker dan Piet van der Veer, en hij kan je een kopstoot geven, dat je van hier regelrecht weer naar Holland vliegt, zei Courrot vergenoegd, na zijn vierde hap. Het pannetje was nu leeg en hij slingerde het nonchalant in de richting van de kok, die echter op zijn hoede was en het vettige ding grijnslachend opving.

Spierenburg had zich, zonder een woord te zeggen, opgericht, remde

bij de nadering van zijn cabine, liet zich van zijn fiets glijden, die dadelijk door Raffles werd opgevangen, en nam hem nog altijd zwijgend, van het hoofd tot de voeten op.

Toen vroeg hij, terwijl hij op de brits ging zitten, zijn sterke handen tussen de knieën geklemd:

— Ben jij die knul, die als verzorger bij mij wil komen?

— Die knul ben ik.

De renner nam Raffles eens goed op met het oog van een kenner en zei toen in vrij verstaanbaar Frans:

— Mijn koppelgenoot zegt dat je het werk kent. Ik zal het eens met je proberen. Ik kan je — tweehonderd frank per dag betalen, kan dat uitkomen?

— Dat kan uitkomen, antwoordde Raffles met een effen gezicht, die heel goed wist dat aan werkelijk eersteklas verzorgers, meestal het vijfvoud van die som wordt betaald, waarvoor zij dan ook alles moeten doen om de renner in goede conditie te houden, dus ook voor zijn slaap, zijn rust, zijn fietsen, en vooral — voor zijn voedsel moeten zorgen.

Spierenburg had zich intussen reeds uitgestrekt op de brits, Raffles zette zich aan het werk, kneedde en perste, wreef en masseerde de machtige dijen, maakte de spieren zacht, soepel en lenig, en zienderogen ontspanden zich de strakke trekken van de renner; de hardheid van het verbeten masker scheen weg te slinken, en maakte plaats voor een uitdrukking van tevredenheid, en hij sliep reeds, terwijl Raffles nog bezig was met zijn olie in zijn krachtige, gespierde handen, de mouwen hoog opgestroopt.

Intussen begonnen de eerste bezoekers te komen, nog weinig in aantal, de vaart werd wat versneld, een voor een legden de renners hun nonchalante, slordige en weinig sierlijke kledij af, en vertoonden zich weer op de baan in frisse, fleurige tricots.

Om vier uur werd het wat druk-

ker. Er zaten een vijfhonderd mensen, en toen werd er ook voor het eerst geroepen om een weinig actie.

Een der renners, Peix geheten, ontketende plotseling een jacht en zoog dadelijk van Kempen met zich mee, zoals de magneet het ijzer aantrekt. Een minuut later was de hele zaal, dat geweldige bouwsel van ijzer en glas vervuld van luide kreten, aanmoedigend gesis, ophitsend gebrul, afkeurend gefluit, en het hese geroep der renners om hunne koppelgenoten, die, of sliepen, of zich lieten masseren, of zich versterkten met een kippeboutje en een slok dik bier.

Het was duidelijk te zien dat het ditmaal in ernst om een ronde winst ging. De rondes in het Parijse wintervelodroom zijn groter dan normaal, en moeilijk te bevechten.

Peix trapte als een bezetene, diep heengebogen over zijn stuur, zijn benen stampten als zuigers van een machine, en hij spoorde zichzelf aan met rauwe kreten, totdat Brocardo kwam opduiken, uitgerust en fit, en met vastberadenheid aan de strijd ging deelnemen. Stukje voor stukje, elkander telkens aflossend, wonnen die twee terrein, iedere ronde wat meer, maar het duurde bijna twintig minuten voor zij het gehele veld gelapt hadden, op van Kempen na, die als een schaduw aan hun achterwiel was blijven kleven.

De ronde winst werd genoteerd, het geschreeuw onder de toeschouwers hield op, zoals een storm zich legt, kalmte trad weer in, en men hoorde weer duidelijk het geroep van de venters met sinaasappelen, chocolade, programma's en andere zaken, op de hogere rangen.

De lagere, dat wil zeggen de duurdere, waren nog maar schaars bezet. Men zag hier en daar een bekende actrice, die als attractie vrije toegang had, in een nieuw toilet, een Engelse jockey van naam, die zijn meester vergezeld, een rijke Brit, die een paard wilde kopen uit de

stoeterij van Leblanc, zoals men elkander toefluisterde, en verder een rijzig man van middelbare leeftijd, die er uitzag als een Duits officier in burger. Deze man was de Oostenrijkse Freiherr Erich van Zahn, die reeds drie jaren in Parijs woonde, zijn ontslag uit de Oostenrijkse militaire dienst had genomen, waar hij in ongenade was gevallen bij de autoriteiten en niet van plan scheen te zijn weer naar zijn vaderland terug te keren. Men beweerde dat hij schatrijk was, veel speelde, een zwak had voor mooie vrouwen en een paviljoen bewoonde dat behoorde bij een prachtig, oud huis in Passy.

Hij had nog geen enkele dag van de zesdaagse overgeslagen, en hij was een der laatsten, die des nachts vertrok, tegen vijf uur, een half uur voor de neutralisatie begon.

De renners kenden reeds zijn lange, kaarsrechte gestalte, zijn trots gezicht, omlijst door de ouderwetse bakkebaardjes uit de tijd van de oude Franz — en de gulheid waarmee hij premies uitloofde met een onverschillig gezicht en zonder zelfs te kijken wie het geld zou opstrijken.

Meestal kwam hij alleen, een enkele keer in gezelschap van een of andere bekende persoonlijkheid, maar die onveranderlijk een vrouw was.

Het werd zes uur, en weer werd de zaal geheel ontruimd voor de kleine avondneutralisatie. Het publiek trok langzaam heen, als met tegenzin, onweerstandbaar geboeid door het schouwspel van die rondcirkelende mannen met hun dikke, harde dijen; het publiek ging eten in de restaurants.

Om acht uur werden de zaaldeuren opnieuw geopend, en meteen hadden de controleurs de grootste moeite, de opdringende stroom bezoekers in goede banen te leiden. Binnen een half uur tijds was dan ook de laatste plaats bezet, hetgeen

echter geen beletsel scheen te zijn om nog meer mensen toe te laten, zodat men tenslotte daarboven als haringen in een ton op elkaar zat. De meeste bezoekers van de hogere rangen hadden eetwaar meegebracht, de bekende lange Franse broden hele en halve flessen wijn, en er waren er ook veel die rubberkussens bij zich hadden, en zelfs dekens.

Ook beneden liepen alle rangen vol, en in de loges zag men al spoedig de « vedettes » van het ernstige en het luchtige toneel, van cabaret en circus.

Omstreeks tien uur verschenen de beroemde Fratellini's, die in het circus Medrano hun eigen nummer hadden afgewerkt en nu kalm, ernstig en een beetje melancoliek hun intrede maakten.

Het was alsof de komst van die drie wereldvermaarde clowns noodzakelijk was geweest om de renners, die tot dusverre, tot grote woede van het publiek, nogal sloom hadden rondgecirkeld.

Het was Spierenburg, die, fris als een hoentje, monter en vol strijd-lust, de eerste ernstige jacht ont-ketende, een halve baan voorsprong nam, meesterlijk werd opgevangen afgelost door Courot, en onder een oorverdovend gehuil van de hogere rangen, dat bedoeld was als aansporing van de landgenoot, een ronde wisten in te lopen van hun achter-stand, die op dat tijdstip vier ronden bedroeg.

Toen de kalmte wat was terugge-keerd, zag men dat Freiherr van Zahn trots en ongenaakbaar als steeds, zijn besproken plaats had bezet.

Hij klemde zijn monocle in het rechteroog, keek onverschillig rond, monsterde een circus-artiste, die naam begon te maken, geeuwde achter zijn hand, wenkte een program-maverkoper, en keek daarna zonder al te veel belangstelling neer op het

groepje renners, dat telkens met het eigenaardige, ritselend en zoe-mend geluid voorbijvloog.

Hij wenkte opnieuw, met een ma-jestueus gebaar, die een slaaf bij zich wenkt, waarop haastig een sup-poost kwam toeschieten. Vijf minu-ten later verkondigde de man aan de luidspreker :

— Een premie van vijfduizend fr. uitgelooft aan het koppel, dat vóór elf uur een ronde weet uit te lopen, door Freiherr Erich von Zahn.

De naam werd op afschuwelijke wijze verhaspeld, maar iedereen be-greep toch dadelijk wie er bedoeld werd en onmiddellijk hieven de rid-ders van de sport daarboven een waar krijsgehuil aan en spoorden Brocardo aan, deze vette buit in de wacht te slepen.

Het was op dat ogenblik half elf en de taak was dus wel zeer moei-lijk.

Raffles zat op dat tijdstip op zijn post, terzijde van cabine nr. 3, en keek niet naar de renners, maar wel naar de toeschouwersruimte en voor-al naar een zekere loge, bijna recht-tegenover het rijtje onsmakelijke tentjes voor de renners. Daar had een half uur tevoren een zeer mooie vrouw plaats genomen met een exo-tisch uiterlijk, kunstmatige wenk-brauwen en een mond, die bloedde als een papaver in gezelschap van een elegant gekleed man van om-streeks veertig jaar, met een kort puntbaardje en een bril op met licht-blauwe glazen.

Raffles had zeer goede ogen. De vrouw herkende hij onmiddellijk als Germaine de Saintlys, en al leek de heer met zijn even grijzend haar niet zo heel veel meer op de donkere bandiet uit Londen, — Raffles wist met zekerheid dat hij daar Arthur Rovello tegenover zich had.

De jacht op de premie van Frei-herr von Zahn was zo even ingezet en de zaal weergalmde van het la-waai van duizende stemmen.

HOOFDSTUK VI

DE VERZWIKTE ENKEL

Er leek wel een opstand uitgebroken te zijn in het wintervelodrome. Een revolutie, plotseling uitgebarsten, zou het reusachtige gebouw onmogelijk met een groter storm van woeste kreten, gehuil, gefluit en hees gebrul hebben kunnen vervullen. Er moest iets gebeurd zijn, wat de bovenste rangen niet beviel, want er daalde een regen van proppen papier, sardineblikjes, ja zelfs lege wijnflessen op de baan neer, zodat een half dozijn renners dreigde af te stappen, als dit levensgevaarlijk gedoe niet ophield.

Maar de jacht werd voortgezet, steeds feller, steeds hartstochtelijker, en het was ditmaal opnieuw Spierenburg, die er alles op gezet scheen te hebben, de premie, en daarmee weer een ronde te winnen. Zijn harde kop was vuurrood, hij had de lippen opeengeklemd, en zijn donkere ogen tuurden onafgebroken naar het gladde hout onder zijn voorwiel. Nu en dan echter hief hij met een ruk het hoofd op, om uit te kijken naar zijn koppelgenoot, die gereed zat om hem af te lossen, een arm om de nek van Raffles, die hem in evenwicht hield op het ranke racekarretje.

Juist toen Raffles de renner op een kort bevel had afgezet, kwam een chocaladeventer in een wit pak zo snel hij kon de baan oversteken, ofschoon dit eigenlijk verboden was, duwde Raffles cabine nr. 3 binnen, bracht zijn mond dicht bij diens oor om zich boven het getier verstaanbaar te kunnen maken, en zei:

— Zij zijn er.

— Ja, ik heb hen al gezien.

— Maar zij zijn iets van plan. Ik heb een paar woorden opgevangen die zij in het Engels wisselden, toen ik langs ging met mijn bak choco-

lade. Zij sprak over een sleutel en een paviljoen van Erich von Zahn.

De ogen van Raffles begonnen te schitteren, en hij mompelde:

— Dus toch? Zou hij het werkelijk durven wagen? Nu, dan is er ook werk aan de winkel, Charles. Onze moeite zal dan toch niet vergeefs zijn geweest. Ga dadelijk terug en tracht nog iets meer op te vangen. Laat hen in ieder geval geen moment meer uit het oog. Wat mij betreft, — ik geloof dat mijn taak hier ten einde loopt, en mijn vriend Spierenburg zal het verder weer zonder mijn diensten moeten stellen. Maar hij kan echter een goede plaatsvervanger krijgen, want zo even hebben Deneef en de Ruyter moeten opgeven en hun verzorger is dus vrij. Overigens staan er nu grotere belangen op het spel, dan het winnen van een zesdaagse.

Het geschreeuw en getier in de zaal werd op dit ogenblik zó oorverdovend, dat de twee mannen hun gesprek niet konden voortzetten en nieuwsgierig naar buiten kwamen.

In een vaart van wel vijftig kilometer, per uur, stormden juist op dat ogenblik twaalf of veertien renners voorbij, gekromd over hun sturen. Geen halve seconde later volgde, helemaal alleen, Spierenburg, die het peloton bijna had ingehaald. Een halve baan verder, óók alleen, trapte Brocardo wat hij kon, in de hoop, eveneens een ronde te zullen ophalen.

— Waar is Courot? vroeg Brand, onherkenbaar in zijn vermomming als roodharig chocaladeventer en ondanks alles aangestoken door de geestdrift om hem heen.

— Daar komt hij aan, dwars over het middenterrein.

— Hij hinkt! riep Brand ver-

schrikt uit, en zijn gezicht is bebloed.

— Ja, dat zie ik, hij schijnt gevalen te zijn, riep Raffles, die de renner met driftige gebaren tot zich wenkte. Courot zag er bitter teleurgesteld uit, hij huilde bijna van woede en teleurstelling, en wilde zijn rijwiel met een smak neersmiten, maar Raffles nam het hem bijtijds af, en zei koel:

— Geen dwaasheden, Courot. Jij bent niet van het soort, dat opgeeft, of je moet een been gebroken hebben.

— Ik heb mijn enkel verzwikt, ik ben niets meer waard! jammerde de renner wanhopig.

— Kan Spierenburg het alleen nog tien minuten uithouden?

— Hoogstens. Hij raakt op het eind van zijn krachten.

— Ga dan liggen. Wij zullen zien wat er aan te doen is.

Op zachte toon vervolgde Raffles aan het oor van Brand:

— Herinner je wat ik gezegd heb. En let goed op het teken, dat ik je geef. Als zij vertrekken, dan doe je hetzelfde. Ik zal de ander in het oog houden. Is Henderson gewaarschuwd?

— Hij staat buiten met de auto.

— Maak dan dat je wekomt. Hij moet je volgen, wat je ook doet.

Raffles liet het gordijn van de cabine open, terwijl hij vlug schoentje en sok van de gezwollen voet trok.

Met vaardige hand begon hij de enkel te behandelen, en hij voelde bewondering voor de wilskracht van die jongen die de pijn met stoïcijnse kalmte verdroeg.

Onder het wrijven en kneden van de gezwollen enkel, die zienderogen slonk, hield Raffles steeds het oog gevestigd op de loge van Freiherr von Zahn, en zag, met een grimmige glimlach, hoe Rovello verdwenen was, maar hoe Germaine de Saintlys schijnbaar toevallig langs de loge van de Oostenrijker liep, die van zijn stoel opstond, een stijve buiging

maakte, en het woord tot de vrouw richtte, die deed of zij zeer verrast was, en een ogenblik later in dezelfde loge schuin voor hem plaats nam.

— Hoe is het Courot? Doet het je goed?

— Het zou me even goed doen, als je roestige spijkers door mijn poot sloeg, bromde de renner. Maar ik voel dat je goed werk doet — ga dus maar voort. Als het nog maar tijd is om af te lossen. Hoe staat het er mee?

— Hij is nog altijd een meter of vijf van de laatste man af.

Na verloop van een paar minuten, vroeg Courot opnieuw, nauwelijks in staat om rustig te blijven liggen:

— En nu? Loopt hij in?

Raffles wierp een blik door het gordijn op de baan. Neen, Spierenburg heeft terrein verloren. Het was duidelijk dat de Hollandse renner het onmogelijk alléén zou kunnen bolwerken.

Raffles zette vlug zijn massage voort, nadat hij geruststellend had gezegd, wel wetend dat Courot zou opvliegen als hij hem de waarheid zei.

— Hij loopt in. Nog maar drie of vier meters.

— Hoe kan dat? Ze jagen als de hel, zei Courot wantrouwend.

Een paar minuten later gaf Raffles hem vrij. Courot sprong op, probeerde hoe hij kon staan, juichte, sloeg Raffles op de schouder dat het kletste en riep:

— Je lijkt wel een wonderdokter! Ik voel me zo fris als een hoentje! Gauw mijn karretje!

Raffles nam de lichte racefiets op, en plaatste het rijwiel op het vlakke gedeelte van de baan.

Het met de linkerhand bij het stuur houdend, tilde hij Courot op het zadel alsof hij een kind was en gespte handig en snel de riempjes dicht. Juist toen hij hiermede klaar was, sulsde de troep renners onder het geschreeuw van alle rangen

voorbij. Courot keek om. Op twintig meter volgde Spierenburg, bijna op, door een jacht van meer dan twintig minuten en die wanhopig naar zijn maat uitkeek.

— Verrek! riep Courot teleurgesteld. Je zei dat hij er bijna was.

— Dat was om je kalm te houden, maar luister nu goed. Je bent volkomen fit, hoor je. Je helpt dus je maat, en je neemt die ronde. Spierenburg mag niet voor niets gezwraagd hebben, heb je me begrepen?

Courot wendde zijn smal jongensgezicht naar dat van zijn verzorger, scheen kracht te putten in de blik van de grote, bevelende, grijze ogen en zei:

— Goed, ik zal het proberen! Allez!

Raffles keek nog eens naar de stand van het hoofdpeloton, en juist op het goede ogenblik gaf hij Courot een formidabele zet, die voortstoot, in een bocht opklom, zich als het ware weer liet vallen, en in een geweldige rush Spierenburg voorbijstoot die hij een flinke klap op de schouder gaf, en zette de achtervolging in.

Spierenburg strompelde doodmoe dwars het middenterrein over. Raffles liep hem halverwege tegemoet, nam hem zijn fiets af, reikte hem zijn arm tot steun, wierp hem als het ware op de brits neer, en begon vlug en met sterke hand de spieren te kneden en te masseren.

— Dit is de laatste keer geweest, Spierenburg, zei hij en in een grote stilte, want Courot had het veld ingehaald, en onmiddellijk was het tempo aanmerkelijk vertraagd.

— Laat je me in de steek? vroeg de Hollandse renner met pijnlijk vertrokken mond.

— Het spijt me, Spier, ik heb nu andere dingen aan mijn hoofd, antwoordde Raffles, de renner het geel afwrijvend met een spons, gedoopt in water en azijn. Maar je zult winnen; — ik ben er zeker van.

En neem Dubois, de verzorger van Deneef, die heeft opgegeven.

— Waarom laat je me zo ineens aan mijn lot over? Heb ik je niet goed behandeld en teveel uitgescholden?

— Niets daarvan. Je hebt me als een heer behandeld, zei Raffles met een lachje. Maar werkelijk, ik kan nu niet langer bij je blijven. Wie weet — morgen misschien, dan is het de vijfde dag, waarvan veel afhangt. Dan kom ik Dubois misschien assisteren. Néém hem maar, hij is goed.

— Ik lig nog twee ronden achter, zei de Hollander zuchtend.

— Hindert niets; — morgennacht zul je ze hebben ingehaald.

— Komt Courot goed mee? Ik dacht dat hij gevallen was.

— Dat is hij ook, maar ik heb hem opgelapt. Hij rijdt weer heel goed.

— Nou, als er dan niets aan te doen is, het spijt me; — hoeveel ben ik je nou ook weer schuldig?

— Daar praten we niet over, Spier. Ik laat je nu in de steek, midden in de wedstrijd, en ik zou me schamen als ik iets van je aannam. Later misschien. Als je wint, spreken wij elkander nader. Maar ik verzamel souvenirs — geef me deze gebroken trapper van je fiets, bij wijze van aandenken.

— Je bent een rare, zei de renner hoofdschuddend. Zo iets heb ik nog nooit meegemaakt — een verzorger die geen centen wil hebben. Nou als je morgen kunt terugkomen, graag hoor. Je hebt mij en Courot uitstekend geholpen — zo ben ik mijn hele leven nog niet gemasseerd.

De renner had de handen van Raffles gegrepen, bekeek ze eens, schudde zijn hoofd, en zei:

— Wat een blanke handen voor een man van jouw beroep! Zo te zien lijken het wel damespootjes. Geef me de vijf en tot ziens. Ik hoop tot morgen.

Raffles glimlachte, en zei, de hand drukkend van de renner, die wel nooit zou weten, wie hem bij deze gedenkwaardige zesdaagse zo voortreffelijk gemasseerd had, drukte ze met kracht, en zei:

— Wie weet, — misschien zien

we elkaar nog wel eens Spierenburg. Ik wens jou en Courot veel succes toe, voor het geval ik niet mocht terugkomen. Daar is je nieuwe masseur; — ik maak plaats voor hem, gegroet.

HOOFDSTUK VII

IN HET PAVILJOEN VAN VON ZAHN

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar repte zich door de tunnel, bereikte de ingang voor de renners en het personeel, passeerde de portier die daar zat, en die hem vruchteloos een paar woorden toeriep en keek rond naar een taxi.

In zijn hand droeg hij de goedgesloten tas, die al die dagen onvindbaar verborgen was geweest, en die enige voorwerpen bevatte, waarmede hij meende gebruik te kunnen maken, in geval het lot hem gunstig zou zijn.

Bij het zoeken naar een taxi moest Raffles snel terzijde springen teneinde te voorkomen dat hij onder de wielen raakte van een grote blauwe limousine, die bestuurd werd door een chauffeur in een donkergrijze livrei.

Deze wagen was komen aanrijden op het gefluit van de portier aan de hoofdingang van de winterbaan en hield vlak voor de ingang stil.

Van zijn donkere hoek uit, zag Raffles een paar seconden later Germaine de Saintlys verschijnen, met aan haar zijde de lange gedaante van von Zahn.

Een volijverig beambte kwam toeschieten en hield het portier open voor de rijke Oostenrijker en de vrouw in zijn gezelschap.

Het portier sloeg dicht, de beambte boog diep, en de auto reed weg, opnieuw vlak langs Raffles, die in zichzelf mompelde:

— Wacht maar, trotse nabob. Er

zal een uur komen, en heel spoedig, dat je nog eens zult terugdenken aan dit ogenblik. Blinde gek die je bent, om niet te zien, dat die vrouw je om haar pink windt en een slaaf van je maakt, om je des te gemakkelijker te kunnen plukken. Aha... daar is Mr Rovello in eigen persoon, als ik mij niet vergis. Kijk toch eens die voorgewende rust, die kalmte van onze vriend. Hoe elegant steekt hij zijn sigaret op, en vraagt daar schijnbaar onverschillig iets aan de portier, waarschijnlijk hoe hij aan een taxi moet komen.

Het was juist op het ogenblik dat de blauwe limousine een hoek zou omzwenken, en toen Raffles nog eens naar de wagen keek, zag hij, hoe een gedaante zich losmaakte uit de duisternis van een koetspoort en een achtervolging inzette op een motorfiets.

— Hij zal nog eens zijn nek breken, die onvoorzichtige jongen, bromde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Maar het is goed bedacht; — zo zullen zij hem inderdaad niet kunnen ontgaan.

Toen was de auto die de snelheid had moeten verminderen bij het om draalen van de hoek, aan zijn oog onttrokken.

Nu trok een ander, bekend geluid zijn aandacht en hij bemerkte zijn eigen grijze Morris, die een zijstraat kwam uitschieten en die aanstonds de blauwe limousine begon te achtervolgen.

Toen zocht Raffles opnieuw de gestalte van de vermomde Rovello en vond hem even later terug, ongeduldig stampvoetend en nog altijd wachtend op een taxi. Juist kwam er een aanrijden op het driftig gefluit van de portier.

— Het is maar goed, dat je hebt moeten wachten, broer, mompelde Raffles, het zou minder aangenaam zijn geweest als je een zeker iemand had kunnen ontdekken op die motorfiets. Gelukkig zul je die nu niet zo gemakkelijk kunnen inhalen en mijn eigen wagen zal je wel vóór blijven. Maar nu wordt het hoog tijd dat ik zelf een auto zie te krijgen. Het zal een hele optocht worden op die wijze, en het zal mij benieuwen wie van de deelnemers met de prijs zal gaan strijken.

Het geluk was Raffles gunstig, want juist kwam er een taxi uit dezelfde zijstraat zwenken, en Raffles begon met zijn arm te zwaaien.

Raffles rukte het portier open en riep de chauffeur toe:

— Ik heb haast, en ik zal je er ook voor betalen! Je zult er niets bij te kort komen, als je me binnen tien minuten aan het begin van de Rue Beaucharmais brengt.

De chauffeur nam hier genoegen mee, naar het scheen, want de afstand was niet zo bijzonder groot, hij knikte, Raffles stapte in, en smaakte de voldoening, dat hij juist even vóór de taxi van Rovello de zijstraat kon inrijden.

Raffles raadpleegde bij het zwakke licht van de taximeter zijn polshorloge.

Het wees vijf minuten over middernacht aan. In die deftige wijk op de rechteroever van de Seine zou het nu zeker al heel stil zijn. Er moesten ook meer dan twee wegen bestaan, want na een paar malen door de achterrait te hebben gekeken, miste Raffles de taxi van Rovello, waarvan de chauffeur dus blijkbaar een ander route zou hebben gekozen.

Daarentegen ontwaardde hij tot zijn grote voldoening een paar minuten later zijn eigen wagen, wel wetend dat deze op het spoor was gebleven van de blauwe limousine.

Op de hoek van de Rue Beaumarchais, achtte hij het minder raadzaam nog verder te gaan. Hij liet de chauffeur stoppen, gaf hem een goede fooi en zond hem weg, juist op hetzelfde ogenblik dat een taxi voorbijschoot, die Raffles meende te herkennen als de wagen, waarin de vermomde Engelse bandiet had plaatsgenomen.

Raffles begon snel in dezelfde richting te lopen.

Hij was nog geen twintig stappen verder of diezelfde auto kwam al weer te voorschijn, en reed terug.

— Aha... — ik geloof dat ik daar in de verte onze wagen zie, een flink eind voorbij het huis dat ik moet hebben.

De scherpe ogen van Raffles hadden goed gezien; een eind verder stond de grijze wagen, dicht tegen het trottoir geparkeerd.

De Rue Beaumarchais is vrij bekend en zeker voor de oude stadswijk; er bevinden zich louter herenhuisen op dat gedeelte, en sommigen daarvan hebben hun ramen niet rechtstreeks aan de straat, maar zijn daarvan gescheiden door een soort binnenplaats en een koetshuis.

Dit gold ook voor het huis, waar von Zahn het prachtige paviljoen achter op die binnenplaats bewoonde.

Raffles die zich geen moment had bedacht, maar heel voorzichtig de koetspoort was binnengegaan, bemerkte aldra dat zich hier een prachtige gelegenheid voordeed, ongemerkt te zien en te horen.

Hij drukte zich dicht tegen de zijmuur aan van de doorgang, waar het pikdonker was, en toen heel zacht een paar maal het gefluit van de merel hoorde, en dat seintje bracht als bij toverslag, Brand aan zijn zijde, die tastend naar zijn arm

greep, fluisterend het wachtwoord vroeg, en toen Raffles hem geantwoord had, opgewonden en heel zacht zei:

— Zij is binnen, en Rovello wacht zijn beurt af om te worden toegelaten. Je kunt de ingang van het paviljoen van hier af zien, want die ligt recht tegenover de koetspoort. En ik weet nu ook wat zij met dat praatje van de sleutel bedoelen. Precies om één uur zal zij die uit een raam van de eerste verdieping, links van de deur gooien. Hij zal die sleutel opvangen en dan kan hij binnenkomen en zijn werk doen.

— Waar is Rovello nu?

— Hij moet ergens verborgen staan achter een van die kastanjebomen.

— Luister nu eens goed, Charles. Doe je zwarte kap over het hoofd, en trek je zwarte handschoenen aan. Ik zal hetzelfde doen. Wij moeten ons van Rovello meester maken.

Vlug trokken de twee mannen de zwarte kappen over hun gelaat, deden de handschoenen van dun, zwart garen aan. Door hun donkere kleren waren zij nu totaal onzichtbaar geworden in het zwakke licht van het binnenplein.

Zij verlieten hun veilige plek, en liepen over de grasrand terzijde van het cirkelvormige pad, totdat Brand zich bij de arm voelde grijpen, ten bewijze dat de scherpe ogen van Raffles iets hadden ontdekt.

Hij bleef aan de zijde van Raffles, toen deze met onhoorbare schreden toeliep op een der dikste kastanjebomen. Tegelijk met hem nam Brand zijn sprong, ofschoon hij weinig kon onderscheiden. Maar hij voelde des te meer; hij voelde het lichaam van een man tussen de grijpende handen, een man die zich zwiiggend maar heftig verzette, maar die dat verzet spoedig moest opgeven, want Raffles sloeg hem een dolk uit de hand. Een wapen uit het arsenaal onder de vloer van zijn slaapkamer. Een geweldige vuist-

slag stelde hem daarna geheel buiten gevecht.

In een ommezien was hij gekneveld en gebonden en terzijde van de stoep onzichtbaar verborgen.

Er viel nu niets anders meer te doen dan te wachten. Raffles was bij het aangewezen venster gaan staan en Brand had zich voorlopig onzichtbaar gemaakt.

Precies om één uur knarste heel zacht, een raam dat geopend wordt, een vage gedaante werd zichtbaar en een zachte vrouwenstem vroeg:

— Jij daar, Rovello? Let op, ik gooi de sleutel omlaag.

Raffles deed een stap naar voren en ving behendig de sleutel op, voor deze de grond kon bereiken.

De blanke arm, die hij een ogenblik had kunnen ontwaren, verdween snel, het raam ging dicht, en de stilte trad weer in.

Brand voegde zich dadelijk bij Raffles, die de sleutel al in het slot van de huisdeur had gestoken, en zij stonden binnen.

Het was volkomen stil in het paviljoen, maar Raffles meende op de eerste verdieping toch enig gerucht te horen en een flauw lichtschijnsel waar te nemen.

De twee mannen slopen langs de trap naar boven, bereikten een portaal, luisterden opnieuw even, en gingen een vertrek binnen, schaars verlicht door een kleine elektrische schemerlamp. Zij keken elkander glimlachend aan. Achter een gesloten tussendeur, uit twee vleugels bestaande, klonk het gerucht van zilveren eetgerei, het gerinkel van fijn kristal — en sterker nog, het zilveren lachje van een vrouw.

En toen gebeurde er iets waarop de twee mannen eigenlijk niet gerekend hadden, want de tussendeur werd geopend en weer gesloten en daar stond Germaine in de zijkamer, met al haar juwelen aan, die aanstalten scheen te willen maken, op de punten van haar tenen naar de gangdeur te sluipen.

Toen zag zij ineens de twee mannen, bleef verstijfd van schrik staan, bij het zien van die zwarte kappen en die donkere gedaanten en slaakte ondanks zichzelf een kreet van schrik.

Het volgende ogenblik stond Erich von Zahn wiens haar niet meer zo onberispelijk zat als een uur tevoren, op de drempel. Nuchter kon hij ook onmogelijk zijn, want hij wankelde een weinig en vroeg met een dikke tong, zonder nog iets duidelijk te onderscheiden:

— Roep je me, schatje? Wat doe je hier, in deze donkere kamer? Loop toch niet telkens weg.

— Maar zie je dan niet, — begon Germaine de Saintlys, met een bevende stem.

Toen zag de Oostenrijker iets, — maar toen was het al te laat. Raffles stond naast hem terwijl Brand de vrouw bleef bewaken, en beval kortaf, hem zijn revolver tussen de ribben drukkend:

— Geen geluid, geen verzet, en geen beweging. Ga die kamer weer binnen en in die stoel zitten. Open je mond.

Erich von Zahn had nooit zulk een vernedering ondergaan. Hij kreeg een champagnekurk in de mond, en daarover heen werd een servet stevig dichtgebonden. Het sterke koord van zijn kamerjas en een tweede servet bond hem onwrikbaar vast op zijn eigen, bijna niet te verzetten zwarte stoel, en toen was, wat hem betrof, zijn rol uitgespeeld.

Raffles keek hem met een onverschillige blik aan en zei:

— Ik kan niet veel sympathie met je voelen, Herr von Zahn. En ik zal je zonder enige gewetenswroeging uitplunderen. Je bent een van die nutteloze parasieten, waaraan de samenleving niets heeft en waaraan ze dus ook geen behoefte kan hebben. Wat die gemene meid betreft, die je tot je eigen schade en schande hebt binnengehaald, zij is een ordinaire dievegge. Wij zijn binnengekomen met de sleutel, die zij haar handlanger meende toe te werpen. Hier heb ik de sleutelbos en deze sleutel zal wel van je brandkast zijn. Adieu, en tracht van je leven iets nuttigers en beters te maken.

Raffles ging de zijkamer weer binnen en bevond dat Brand Germaine de Saintlys letterlijk niets van haar sieraden had gelaten, en dat al dat fraais zich reeds in zijn eigen zakken bevond.

De vrouw bijna stikkend van woede en vernedering, onderging hetzelfde lot als de man, die zij had willen beroven, en op dat punt gerustgesteld, zei Raffles:

— En nu zullen wij ons eens met de brandkast bemoeien. Ik hoop dat die kast ons niet al te lang zal ophouden.

Die hoop zou bijna bedrogen zijn uitgekomen, want toen de twee mannen na volbrachte arbeid de binnenplaats weer bereikten, vonden zij daar wel enige met een potscherf doorgesneden touwen liggen, en verder een rode doek, maar van Rovello was geen spoor meer te ontdekken.

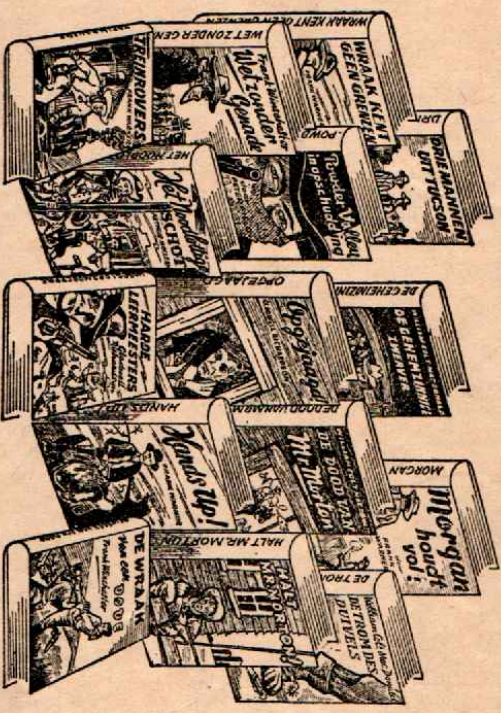
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De opiumkit in de havenwijk

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige Schot** door Arthur Madcan
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade**
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Bild
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** Colt MacDonald
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Madcan
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dulveils** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.
Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
Is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reboonkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.
L. L.
NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007